

வணக்கத்திற்குரிய

டானியல் பூவர்

கதை.

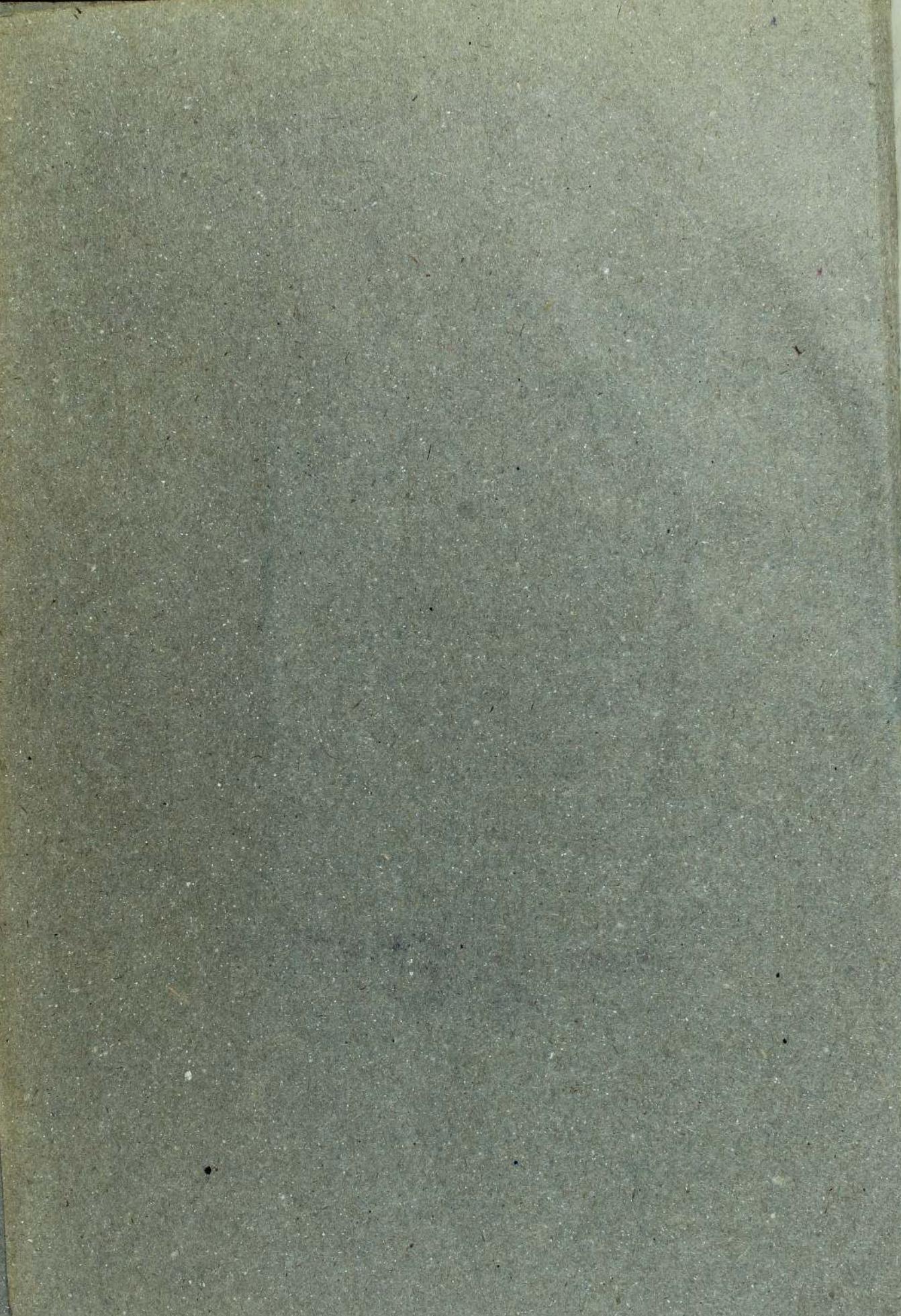
கலாநிதி

எஸ். ஜெப்னேசன்.

யாழ் மாநகர சபை
முக்கிய அறிவித்தல்
பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

நீங்கள் எடுத்துச் செல்லும் பத்த
கத்தில் கிறுதல் வெட்டுதல் கிழித்தல்
அழித்தல் அழுக்குப்படியவிடல் மற்
றும் ஊறுபாடுகளை செய்ய வேண்டா
மென மிகத் தாழ்மையாகக் கேட்டுக்
கொள்கின்றோம், புத்தகங்களை நீங்கள்
எடுக்கும்போது இப்படியான குறை
பாடுகளைக் கண்டால் நூலக பொறுப்
பாளருக்கு உடன் தெரிவிக்கவும். அல்
வாஸிடில் நீங்கள் எடுத்துச் சென்ற
புத்தகம் நல்ல நிலையில் இருந்ததெனக்
கருதப்படுவதுடன் ஊறுபாடுகளுக்கு
நூலகப் பொறுப்பாளரினால் விதிக்கப்
படும் தண்டத்தை நீங்கள் ஏற்க வேண்
டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படும்.

வணக்கத்திற்குரிய டாக்டர்

I ०

*

✓

வணக்கத்திற்குரிய டாக்டர்

டானியல் பூவர்

கதை.

81855

கலாநிதி. எஸ். ஜெபநேசன்,

முதல்வர். யாழ். கல்லுாரி.

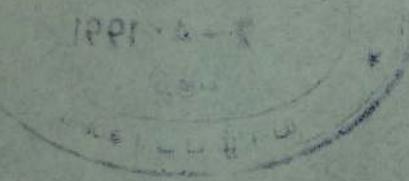
மது முயற்சை கிளை நூல்கம்
மாநகர சபை
யாழ்ப்பாளைம்

27 — 06 — 1989.

81855V

கி. வி. எண்	81855 V
வகுப்பேண்	922.2 ஒத்து

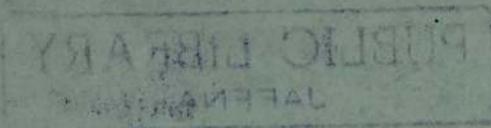
22818

கலை நினைவுக் கலை மன்றம்

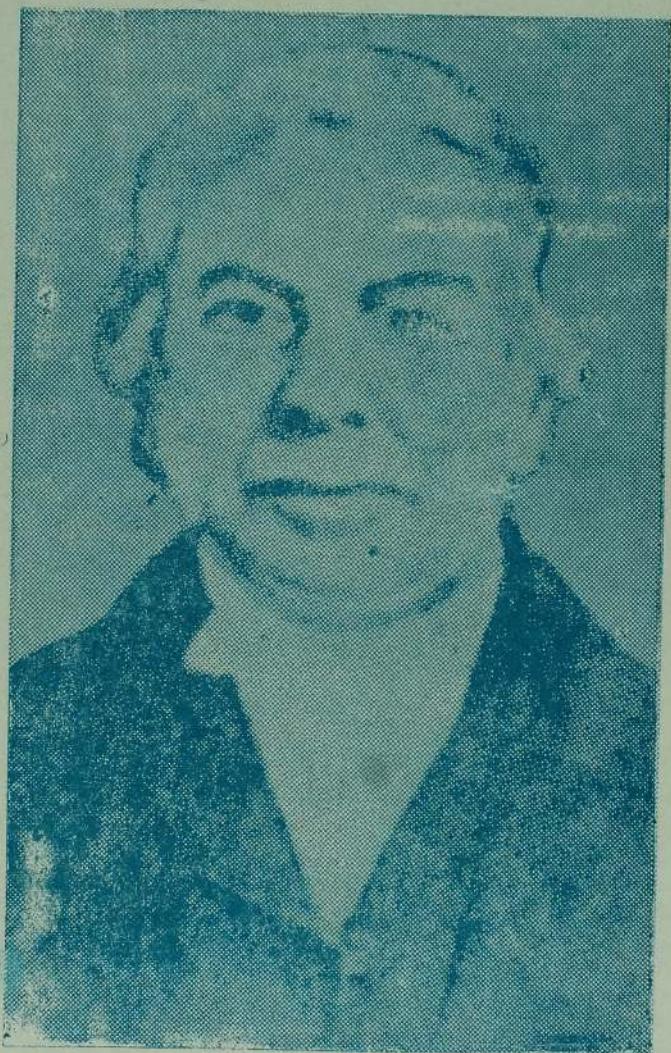
கலை நினைவுக் கலை மன்றம்

கலை நினைவுக் கலை மன்றம்

1981 - 00 - 25

V22818

வண. டானியல் பூவர்

வண. டானியல் பூவர் தமிழ்நாடு முனிஸிபாலிட்டிக் குழுமம்
மாநகர சபை
யாழ்ப்பாணம்

வண. டானியல் பூவர் கதை.

அதிகாரம்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

01.	சிபற்ற தாயும் பிறந்த பொள்ளுடும்.	91
02.	டானியல் பூவர் யாழ்ப்பாணம் வரல்.	03
03.	தெல்லிப்பளையிற் கண்ணிப் பணி.	09
04.	டானியல் பூனர் அமைத்த யாக்ஷீஸ் கழகக் கலூரி.	15
05.	மதுரையில் ஆறு வருடங்கள்.	26
06.	எழுத்தாளர் டானியல் பூவர்.	31
07.	ாழ்விலும் தாழ்விலும்.	38

வினா	கோர்க்கப்படும் விடை	கோர்க்கப்படும் விடை
14.	விடுதலைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்புதல்	14.
15.	நடவடிக்கை மற்றும் பொருள்களை விடுதலைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்புதல்	15.
16.	நடவடிக்கை மற்றும் பொருள்களை விடுதலைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்புதல்	16.
17.	நடவடிக்கை மற்றும் பொருள்களை விடுதலைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்புதல்	17.
18.	நடவடிக்கை மற்றும் பொருள்களை விடுதலைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்புதல்	18.
19.	நடவடிக்கை மற்றும் பொருள்களை விடுதலைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்புதல்	19.
20.	நடவடிக்கை மற்றும் பொருள்களை விடுதலைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்புதல்	20.
21.	நடவடிக்கை மற்றும் பொருள்களை விடுதலைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்புதல்	21.
22.	நடவடிக்கை மற்றும் பொருள்களை விடுதலைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்புதல்	22.

அதிகாரம் ஒன்று.

பெற்ற தாயும், பிறந்த போன்னுடே:- அமெரிக்காவிலே மசாகு செட்ஸ் எனும் மாநிலம் உண்டு. இந்த மாநிலத்திலே வாழுகின்றவர்களிற் பலர், பதினேழாம் நூற்றுண்டில் இங்கிலாந்திலிருந்து சென்று குடியேறிய தூய்மைவாதிகளின் சந்ததியாராவர். தூய்மைவாதிகள் எனப்படும் அதி தீவிரப் புரட்டஸ்தாந்து வாதிகள் தமது இலட்சியங்களுக் கேற்ப ஒரு நாட்டை அமைக்கும் நோக்குடன் அமெரிக்கா சென்றனர். இம்மாநிலம் சமயப் பக்தியிலும், அறிவாற்றலிலும் சிறந்து விளங்கியது. இம்மாநிலத்து மக்கள் எழுத்துச் சுதந்திரம், அரசியற் சுதந்திரம், பேச்சுச் சுதந்திரம் என்பனவற்றில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டு விளங்கினார்கள். பதினெட்டாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலே இந்த மாநிலத்தில் ஒரு பக்தி இயக்கந் தோன்றி வளரலாயிற்று. பல்கலைக் கல்லூரிகளிலே மாணவர்கள் இந்தப் பக்தி இயக்கத்தினாற் பெரிதுங் கவரப்பட்டிருந்தனர். மசாகுசெட்ஸ் மாநிலத்திலே இருந்த வில்லியம்ஸ் கல்லூரி மாணவர்கள் மத்தியில் இப்பக்தி யுணர்வு அதிகமாகக் காணப்பட்டது. இக்கல்லூரியைச் சேர்ந்த ஐந்து மாணவர்கள் மாலை நேரத்தில் ஒன்று குடிப்பிரார்த்தனை செய்வதனை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். 1806ம் ஆண்டு ஒரு நாள் அவர்கள் ஒர் வைக்கோற் பட்டடையருகாமையில் ஜெபம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது, பலத்த காற்று வீசியது. பயங்கரமான இடிமுழுக்கங் கேட்டது. இதனை, இந்த ஐந்து வாலிபர்களும் ஆசிய மக்களின் அவல நிலையை உணர்த்தும் இறைவனின் குரலாகக் கண்டனர். இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர் அந்த ஐந்து வாலிபர்களும் விரைவாகச் செயற்படத் தொடங்கினார்கள். அவர்களின் ஊக்கமான உழைப்பினால் 1810ம் ஆண்டு மிஷன் சங்கமொன்று உருவானது. ஏற்கனவே, இங்கிலாந்திலும், ஜேர்மனியிலும் மிஷனரிமாரைப் பிறதேசங்களுக்கு அனுப்பும் மிஷன் சங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த வாலிபர்களின் அரிய முயற்சியினால் 1810ம் ஆண்டுருவாக்கப் பெற்ற அமெரிக்கன் மிஷனரிச் சங்கம் A. B. C. F. M. என்றழைக்கப் பெற்றது. இதன் பொருள், பிறநாடுகளுக்கு மிஷனரிமாரை அனுப்பும் அமெரிக்க ஆணையாளர் குழு என்பதாகும். 1812ம் ஆண்டிலேயே இந்த மிஷனரிச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த மதத் தொண்டர்கள் ஆசியாவிற் பணிபுரியும் படியாக அனுப்பப்பெற்றார்கள்.

இவ்விதமான சமயமாற்றங்கள் மசாகுசெட்ஸில் நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் டானியல் பூவரும் ஒரு கல்லூரி மாணவராக விருந்தார். இவருடைய தாயார் மிகுந்த பக்தியடையவர். சிறுவயதிலிருந்தே, தனது மகனுள்ளத்திற் பக்தியையும், வேதாகம அறிவையும் வழங்கி வந்தார். சிறுவன் டானியலும் தனது தாயார் மீது அளவற்ற அன்பு

வைத்திருந்தான். இலங்கையிற் பணியாற்றிய காலத்தில் அவர் இடைவிடாது தமது தாயாருக்குக் கடிதங்களை வரைந்து கொண்டே இருந்தார். 1816ல் அவர் இலங்கைக்கு வந்தவுடன் தாயாருக்குப் பின் வருமாறு எழுதினார்.

நாம் வந்து சேர்ந்து ஒரு சில நாட்களில் எமது கருமங்களிற் பல முக்கியமான தீர்மானங்களை எடுக்க வேண்டியிருந்தது. இப்பொழுது உடனடியாகவே ஒரு கடிதத்தை எழுதினால் தனியார் ஒருவர் மூலமாகக் கல்கத்தாவிற்கு அனுப்பும் வாய்ப்பிரிக்கிறது. தற்பொழுது நமக்கு அவசியமான வேலைகள் அதிகமிருக்கின்ற போதிலும், நாமிங்கே நிலை கொண்டதற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட சம்பவங்களைக் குறித்து ஒரு கடிதத்தைச் சுருக்கமாக எழுதலாமென்று நம்புகின்றேன். கடந்த காலச் சம்பவங்களை நோக்கும் பொழுது எனது உள்ளம் மகிழ்ச்சியாற் பூரிக்கின்றது. நாம் மேற்கொண்டுள்ள மாபெரும் பணியிற் கர்த்தருடைய ஆசீர்வாதம் நமக்கு நிறைவாகக்கிடைத் திருக்கின்றது. நமது எதிர் காலத்தில் அருமையான வாய்ப்புக்கள் பரந்து கிடக்கின்றன.

டானியல் பூவர் தமது அன்புத்தாயாருக்கு எழுதிய கடிதங்கள், டானியல் பூவரின் மிஷனரிப் பணிக்கு அவர் எவ்வளவு ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளித்தாரெனக் காட்டுகின்றன.

டானியல் பூவர் மசாக்குசெட்ஸ் மாநிலத்திலுள்ள டாற்மத் கல்லூரி யிலே (DARTMOUTH) கற்று 1811ம் ஆண்டு எம். ஏ. (M. A.) பட்டதாரியானார். கணிதம், வான் சாஸ்திரம், பெளதிகவியல் என்பன அவருடைய பாடங்களாக விருந்தன. இப்பாடங்களிலே அவருக்கு உண்மையான ஈடுபாடும், மிகுந்த ஆர்வமும் இருந்தன. பட்டதாரியான பின்பு மதகுரு ஆவதற்கு வேண்டிய பயிற்சிகளைப் பெற முயன்றார். அஞ்சோவேர் நியூட்டன் (ANDOVER NEWTON) கல்லூரியிலே இவருடைய இறையியற் பயிற்சி நடைபெற்றது. டானியல் பூவர் M. A., இறையியல் பட்டங்களைப் பெற்றுக் குருத்துவப் பணியில் ஈடுபாடுவதற்குத் தயாரானார். மசாக்குசெட்ஸ் கொங்கிறிகேஷனல் திருச்சபையில் மதகுருவாக அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டார். இவருடைய மனம் இளமைக் காலத்திலிருந்தே பிறநாடுகளுக்குச் சென்று மதப் பணியாற்ற விரும்பியது. எனவே, U. C. B. W. M என்ற மிஷனரிச் சங்கத்திற்கு, பிறநாடுகளில் நற்செய்திப் பணியாற்றும் மதத்தொண்டராகத் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்தார். 1815ம்

ஆண்டு ஜூன் மாதம் இருபத்தியோராந் திகதி நியூ பெற போட்ட எனும் இடத்தில் டானியல் பூவர் கொங்கிறகேஷன்வில்ற் திருச்சபையின் ஒரு மத குருவாக அபிஷேகம் பண்ணப் பெற்றார்: அவருடன் வேறு ஜிந்து வாலி பர்களும் மதகுருமாராக அபிஷேகஞ் செய்யப் பெற்றனர். இந்த வாலி பர்களின் பெயர்கள் பின்வருமாறு:—

- (1) மிலஸ், (2) வொரன், (3) றிச்சேட்ஸ், (4) பாட்வெல்,
(5) மெக்ஸ்.

அதிகாரம் இரண்டு.

டானியல் பூவர் யாழ்ப்பானம் வரல்:- அமெரிக்காவிலிருந்த மிஷனரிச்சங்கம் (U. C. B. F. M) தனது இரண்டாவது மிஷனரிமார் குழுவினை யாழ்ப்பானத்திற்கு அனுப்ப முடிவு செய்தது. இவ்வாறு அவர்கள் முடிவு செய்தமைக்கான காரணங்கள் மிகவுஞ் சுவாரஸ்யமானவை. 1810ம் ஆண்டுருவாகிய அமெரிக்கன் மிஷன் சங்கம் 1812ம் ஆண்டிற் தனது முதலாவது அணியை இந்தியர்விற்கு அனுப்பியது. ஆனால், அன்று இந்தியாவில் ஆட்சி புரிந்த பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கொம்பனி, அமெரிக்க மிஷனரிமார் அங்குபணி புரிவதற்கு அனுமதி வழங்கவில்லை. அந்த மிஷனரிமார்களில் ஒருவரான சாமுவேல் நியூவெல் என்பவர் மொரிஷியஸ் தீவுகளுக்குச் சென்று, அங்கு சுவிசேஷ நற்பணிகளை ஆற்றலாமென்று என்னிடார். இவ்வாறு அவர் மொரிஷியஸ் தீவுகளுக்குச் செல்லுகையிற் தமது அருடமை மணவியையும், மகளையும் இழந்தார். மொரிஷியஸிலிருந்து பம்பாய் திரும்பித் தனது சொந்த நாட்டிற்கே போய்விடலாமென நியூவெல் நினைத்தார். அப்படி அவர் என்னி, கப்பற்பிரயாணத்தை மேற்கொண்டார். ஆனால், அவரேற்றிய கப்பல் பம்பாய்க்குச் செல்லவில்லை. இலங்கையிலுள்ள காலித்துறை முகத்தையே வந்தடைந்தது. இலங்கையில் அப்பொழுது பிரிட்டிஷ் தேசாதிபதியாகவிருந்தவர் சோ. ரூபேட் பிரவுண்றிக் எங்பவராவார். இவர் கிறீஸ்தவ மதப்பிரச்சாரங்களுக்கு ஆதரவளிப்பவராகக் காணப்பட்டார். சாமுவேல் நியூவெலை வரவேற்று, அவரை இலங்கையிலேயே அமெரிக்கன் மிஷனரிமாருக்கு வேண்டிய ஒரு பணிக்களத்தைத் தெரிவு செய்து கொள்ளும்படி கூறினார். சாமுவேல் நியூவெல் பத்து மாதங்களம் வரை இலங்கையிலே தங்கியிருந்தார். அவற்றினே ஒன்றாக மாத

ததை யாழ்ப்பாணத்திற் செலவிட்டார். யாழ்ப்பாணத்திற் காணப்பெற்ற அமைதி, எளிமை, கல்வியார்வம் என்பன அவரைப் பெரிதுங் கவர்ந்திருக்க வேண்டும். எனவே அவர், அமெரிக்கன் மிஷன் சங்கம் தொடர்ந்து அனுப்பவிருக்கும் மிஷனரிமாரை யாழ்ப்பாணத்திற்கே அனுப்ப வேண்டுமென முடிவு செய்தார். இதற்கான காரணங்களைச் சிறந்த முறையில் நிறைப் படுத்திப் பொஸ்டனிலிருந்த அமெரிக்கன் மிஷன் தலைமைக் காரியாலயத் திற்கு அனுப்பினர். இந்தியாவிலே காணப்பட்ட கெடுபிடிகளினாலே மனந் தளர்ந்து போயிருந்த அமெரிக்கன் மிஷன் சங்கத்திற்கு இக் கடிதம் வயிற் றிலே பால்வார்த்தைதப் போலிருந்தது. தமது அடுத்த மிஷனரிமார் அனியை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்புவதாக முடிவு செய்தார்கள். பிரிட்டிஸ் இந்திய அரசின் கெடுபிடிகள் யாழ்ப்பாணத்தவருக்கு அமெரிக்கன் மிஷன் என்னுங் கற்பகத் தருவை வழங்குவதற்குக் காரணமாயின. இறைவனின் வழிகள் விளக்க முடியாதவை என்பதற்கு, இதனை விட வேறு சான்றுகள் அவசியமில்லை.

1815ம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் இருபத்தி மூன்றாண்டு திகதி ட்ரியட் (DRYAD) எனும் பாய்க்கப்பலில் ஒன்பது மிஷனரித் தொண்டர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர். அவர்களிலே ஒருவர் தான், நமது டானியல் பூவராகும். இவருடன் வந்த ஏனைய தொண்டர்கள் பின்வருமாறு:—

(1). டானியல் பூவர்.	(2). டானியல் பூவரின் மனைவி சூசன்.
(3). வண. பி. சி. மெக்ஸ்.	(4). அவருடைய மனைவி சாரா.
(5). ஜௌம்ஸ் றிச்சேட்ஸ்.	(6). அவருடைய மனைவி சாரா றிச்சேட்ஸ்.
(7). வண. எட்வேட் வொரன்.	இந்த வாலிபர் திருமணஞ்சு செய்யாதவர்.
(8). வண. பாட்வெல்.	(9). அவருடைய மனைவி.

இந்த வாலிபர்களும், அவர்களுடைய இளம் மனைவிமார்களும் நியூபோட்டிலிருந்து பாய்க்கப்பலிலே புறப்பட்டபோது, அவர்களுடைய உறவினர்களும், நண்பர்களும் கண்ணீர் மல்கப் பிரியாவிடை கூறின்றி. தமது சொந்த நாட்டையும், உறவினர்களையும் விட்டுப் பிரிந்தாலும், இறைவனுக்காக எந்தத் தியாகத்தையும் செய்ய வேண்டுமென்ற உறுதி அந்த வாலிபர்களின் உள்ளத்திலே இருந்தமையினால், அவர்கள் அக்கினிப் பிரவேசத்திற்குத் துணிந்து நின்றனர். இவர்களிடையே காணப்பட்ட

பேரன்பைக் குறித்து நமது நாட்டுக் கவிஞர் விடிவெள்ளி பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“மறைபகம் மாணவேல் மரிசுகன் கூகின்
நிறையும் அன்பு நெருக்கி ஏவால்
நாடு விட்டு, நலம் சுகம் தூறந்து
சூடு தகிக்கவும், துயர்பல சூழவும்
சலியா துழைத்துச் சபைகளை நிறுவிப்
பலியாய் முடிந்த பரம தியாகிகள்

இன்றைய விஞ்ஞான உலகிலே வாழுகின்ற மக்களுக்குப் பத்தொன் பதாம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்திலே கப்பற் பிரயாணத்தில் ஏற்படுகின்ற இடுக்கண்களும், ஆபத்துகளும், வேதனைகளும் புரியமாட்டா. அமெரிக்காவிலிருந்து கொழும்பு வந்து சேர்வதற்கு ஜந்து மாதங்கள் கடலிலே பிரயாணஞ் செய்தல் வேண்டும். காற்று அடிக்குந் திசையையும் காலத்தை யும் நன்கறிந்து, பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். ஒரு முறை ஆசியாவிற்கு வந்து விட்டால், எவ்வித அவசரமாக விருந்தாலும், திரும்பத் தாய் நாட்டிற்குச் செல்ல ஒரு வருட காலமாவது பிடிக்கும். கீழைத்தேயநாடுகளின் வைத்திய வசதிகள், உணவு முறைகள், காலநிலைகள் என்பனவற்றைப் பற்றி இத் தொண்டர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அப்படியிருந்தும் இவ்வாலிபர்கள் புறப்பட்டதற்குக் காரணம் அவர்களுள்ளத்திலே காணப்பெற்ற அன்புதான்.

“அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியர்; அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.”

இத்தகைய அன்பு, டானியல் பூவரையும் அவரது சகாக்களையும் அமெரிக்கா என்னும் குபேரநாட்டிற்குப் பிரியாவிடை கூறிவிட்டுப் பல்லாயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள ஒரு சிறிய தீவை நாட்டிச் செல்லத் தூண்டியது.

1815ம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் இருபத்திமூன்றாந் திகதி நியூபெரிபோட் என்ற துறைமுகத்திலிருந்து புறப்பட்ட றியட் என்னுங் கப்பல் சரியாக ஜந்து மாதங்களின் பின் கொழும்பு வந்து சேர்ந்தது. இந்தக்

१

கப்பல் கொழும்பு வந்து சேர்ந்த தினமாகிய 1816ம் மார்ச் இருபத்தி ரெண்டாந் திகதி அமெரிக்கன் மிஷன் பணி இலங்கையிற் தொடங்கிய நாளாகக் கருதப்படுகின்றது. அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் கொழும்பு வந்தடைந்தாலும் உடனடியாக யாழ்ப்பாணஞ் செல்வதற்கு வசதிகளிருக்க வில்லை. பாய்க்கப்பல் மூலமாகச் சில நாட்கள் பயணஞ் செய்து, பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தை வந்தடைய வேண்டும். மிஷனரிமார் தமது பொருட் களுடன் பாய்க்கப்பலில் ஏறு முன்பு வண. வோரன் என்பவரைக் குதிரையின் மீது யாழ்ப்பாணப் பயணத்தை மேற்கொள்ளுமாறு அனுப்பினார்கள். வண. வோரன் அவர்களும் மிகுந்த துணிச்சலுடன் குதிரையிலேறி யாழ்ப் பாணம் புறப்பட்டார். தாம் சென்ற பாதையிற் தமக்கேற்பட்ட அனுபவங்களை மிகச் சுவாரஸ்யமாக எழுதிக் கொழும்பிலிருந்து அமெரிக்கன் மிஷனரிமாருக்கு அனுப்பிக் கொண்டே சென்றார். அதன் பின்னர், ஏனைய அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் தமது பயணத்தை மேற்கொண்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணம் புறப்படும் முன்னர் பூவர் தம்பதியரும், றிச்சேட்ஸ் தம்பதியரும், மெக்ஸ் தம்பதியரும் வண. வாரனும் கொழும்பிலே பல பயனுள்ள வேலைகளைச் செய்திருந்தார்கள், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் மத குருவாகிய வண. ரி. ஜே. ருவிஸ் வெற்றன் என்பார் இவர்களோடு தொடர்பு கொண்டு பல நல்ல பணிகளைச் செய்வதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தார். கொழும்பிலே தாம் செய்த பணிகளைக் குறித்து 1816ம் ஆண்டு ஐஞ் மாதம் இருபதாந் திகதி டானியஸ் பூவர் தமது தாயாருக்குப் பின்வருமாறேழுதினார்.

‘நாம் வந்து சேர்ந்த பொழுது இங்குள்ள பருவப் பெயர்ச்சி மழை காரணமாக, ஐந்து ஆறு மாதங்கள் இவ்விடத்தினின்று நீங்க முடியாதென்று எண்ணினாலே. உடனே சுதேச ஆங்கிலப் பள்ளிகளை நிறுவவும், மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் மூலஞ் சுதேசிகளுக்குப் பிரசங்கிக்கவும் உத்தரவை அரசிடம் விண்ணப்பித்துப் பெற்றுக் கொண்டோம். போதியளவு ஆர்வங்காணப்படின் பள்ளிகளை நிறுவுவோமென்றும், அவற்றினை ஆறுமாதங்கள் தொடர்ந்து நடத்துவோமென்றும் பிரேரணைகளை வெளியிட்டோம், ரி. ஜே. ருவிஸ் வெற்றன், வண. ஆமர், என்பவரின் கீழ் பலவருடகாலம் ஆங்கில மொழி யைக் கற்று வந்த பதினாந்தோ, பதினாறே மலபார் சிங்கள மாணவர்களை நாம் கற்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்.

இந்த மாணவர்கள் குருத்துவப் பணியிற் சேரவிருப்பதனால் அவர்கட்டு நாம் இறையியற் கோட்பாடுகளைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்று ருவில் வெற்றன் வி ரு ம் பி னர். (மிஷன்) சகோதரர்கள் அம்மாணவர்களின் பொறுப்பை ஏற்கும்படி என்னை தியமித்தனர், பொறுப்பும், மகிழ்வும் நிறைந்த இப்பணியிலேயே நான் இதுவரை காலமும் ஈடுபட்டிருந்தேன்..

இன்பது தொண்டர்கள் நியூபெரி போட்டிலிருந்து புறப்பட்டனர். ஆனால் ஏழுபேரே இலங்கை வந்து சேர்ந்தனர். ஏனெனில் வண. பாட வெலும் மனைவியும் பம்பாப் வந்தடைந்த பின் மாராட்டி மிஷனில் பணியாற்ற இந்தியாவில் நின்று விட்டனர். 1813ம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனி, மிஷனரிமார் இந்தியாவிற் பணியாற்ற அனுமதியளித்தது.

இலங்கை வந்த தொண்டர்கள் கொழும்பிலே ஐந்து மாதங்கள் ஊழியம் புரிந்த பின்னர், யாழ்ப்பாணப் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தனர். டானி யல் பூவரும், மனைவி சூலனும் செப்ரெம்பர் மாதம் இருபதாந்திகதி வில் கீன்ஸ் என்னும் ஒரு ஆங்கிலேய வர்த்தகருடன் பயணத்தை ஆரம்பித்தார்கள். வில்கின்ஸ் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வியாபார நோக்கமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். றிச்சேட்ஸ் தம்பதியரும், மெக்ஸ் தம்பதியரும் ஒழுங்கு செய்திருந்த தோணியில் இரண்டு குடும்பங்களே பிரயாணஞ்சு செய்யாக்கூடிய தாக இருந்தமையினால், பூவர் தம்பதியினர் வில்கின்செடன் செல்லத் தயாரா கினார்கள். தமது பிரயாணம் பத்து நாட்கள் எடுத்ததாக வண. ஜேம்ஸ் றிச் சேட்ஸ் தமது கடிதமொன்றிற் குறிப்பிடுகின்றார். மன்னாரிற் கடல் ஆழங்குறைவாகவிருந்தபடியினாற் தோணியிலிருந்த பொதிகள் இறக்கப்படவேண்டியதாயிற்று. பயணிகளும் இறங்கி நடக்க வேண்டியவர்களாயினர். கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டு நான்கு நாட்களுக்குப் பின்னர் மன்னார்க் கோட்டையை அடைந்ததாகவும், அங்கிருந்த சப்-கலெக்டர் திரு. ஓர் (ORR) அவர்களைப் பட்சமாய் வரவேற்றுபசரித்தார் எனவும் றிச்சேட்ஸ் குறிப்பிடுகின்றார். மன்னாரில் மூன்று நாட்கள் தங்கிவிட்டு யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டு அதே நாளிரவு நடுநிசி பன்னிரண்டு மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர். ஏற்கனவே யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்து விட்ட பூவர் தம்பதியரும், மாவட்ட நீதிபதி திரு. மூயாட் அவர்களும், மெதடிஸ்த மிஷனரி வண. லின்ற் அவர்களும், அமெரிக்கன் மிஷனரி வண. வோரன் அவர்களும் மெக்ஸ் தம்பதியரையும், றிச்சேட்ஸ் தம்பதியரையுங் குதாகலத்

தோடு வரவேற்றார்கள். அன்று இரவு தாம் மிகவுங்களைப்படைந்திருந்ததாற் தோணியிலேயே படுத்துத் தூங்கி விட்டதாசலும் றிச்சேட்ஸ் எழுதி யுள்ளார். அமெரிக்க மிஷனரிமார் யாவரும் முதலிலே யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வீடொன்றிலே தங்கினார்கள். இந்த வீடு வண. வொரன் அவர்களிலே வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்டிருந்தது. இது திரு. மூயாட் அவர்களின் வீட்டிற்கு எதிர்ப்புறமாக விருந்தது. சில நாட்களை யாழ்ப்பாணத்திற் கழித்த பின்னர், வட்டுக்கோட்டைக்கும், தெல்லிப்பளைக்கும் செல்வதென மிஷனரிமார் முடிவு செய்தனர். மெக்ஸ் தம்பதியரும், றிச்சேட்ஸ் தம்பதியரும் வட்டுக்கோட்டைக்குச் செல்வதென்றும், பூவர் தம்பதியரும், வண. வோரன் அவர்களும் தெல்லிப்பளைக்குச் செல்வதென்றும் முடிவாயிற்று. 1816ம் அண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் பதினைந்தாந்திகதி டானியல் பூவர் தெல்லிப்பளையில் இருந்த டச்சத் தேவாலயத்தையும், குருமனையையும் திருத்திச் செப்பனிட்டுக் குடி புகுந்தார். வண. வோரன் அவர்கள் தெல்லிப்பளையிற் சில காலம் பணியாற்றினாலும், வெகு விரைவில் நோயாளியாரை. எனவே, நோயுற்ற தமதுடலில் வலுவேற்றும் பொருட்டுத் தென்னப்பிரிக்காவிலிருந்த நன்னம்பிக்கை முனைக்குச் சென்று அங்கேயே 1818 இல் மரணமாரை. வட்டுக்கோட்டையிற் பணி புரியச் செய்த றிச்சேட்ஸ் அவர்களும் ஆறுவருடங்கள் பணி புரிந்த பின் மரணமாரை. ஆரம்பத்திலேற்பட்ட நெந்தச் சோகநிகழ்ச்சிகள் டானியல் பூவரைக் கவலையடையச் செய்தன எனினும். அவர் மனந் தளர்ந்து போக வில்லை. சமயப்பணியிலுங். கல்லிப்பணியிலும் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு ஈடுபட்டுழைழக்கலாரை. டானியல் பூவர் பயன்படுத்திய டச்சக்கட்டிடங்கள் பாலன் பாதிரியார் என்பவரிற் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆங்கிலேயர் 1796ம் அண்டு இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றினர். இலங்கையின் ஆங்கிலேய அரசு ஆரம்பகாலத்திற் சுதேசிகளின் கல்வியில் ஆர்வங் காட்டவில்லை. கல்விப்பணி, புரட்டஸ்தாந்து மிஷன்களிடத்திலேயே ஒப்படைக்கப்பட்டது. இலங்கைக்கு முதன் முதலாக வந்த புரட்டஸ் தாந்து அணி லண்டன் மிஷனரிச் சங்கம் (L. M. S.) ஆகும். இம் மிஷனச் சேர்ந்த ஆறு பாதிரியார் மதப்பிரச்சாரங்கு செய்யும் படியாக 1805ம் அண்டு ஆசியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டனர். இவர்களிலே மூவர் தென்னிந்தியாவிற்குச் சென்றுவிட, மூவர் இலங்கைக்கு வந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் மாத்தறையிலும், ஒருவர் காவியிலும், இன்னென்றால் தெல்லிப்பளையிலும் மிஷன் வேலைகளை ஆரம்பித்தனர். வண. பாம் (Rev. PALM) என்னும் பாதிரியாரே தெல்லிப்பளையிற் குடியேறினார். இவர் தெல்லிப்பளையில் ஒல்லாந்தர் கட்டிய தேவாலயத்திற் சுமார் ஏழுவருட காலந் தொண்டாற்றினார். மதப்பிரச்சாரத்துடன் கல்விப்பணியுஞ் செய்து வந்தார். இவர் வேலைக்கமர்த்திய ஆசிரியர்கள், பின்னர் அமெரிக்கன் மிஷன் பள்ளிகளிற் பணி புரிந்ததாகத் தெரிகின்றது.

வண. பாம் அவர்களைத் தமிழ் மக்கள் பாலன் பாதிரியார் என்றழைத்தனர். டானியல் பூவர் 1818ம் ஆண்டு எழுதிய கடிதம் ஒன்றிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பாலன் பாதிரியார் அநேக கஷ்டங்களின் மத்தியிற் பணி யாற்றினாரெனினும், அவரது முயற்சிகள் இம் மக்கள் மத்தி யில் நல்ல விளைவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன வென்றே தெரி கின்றது. மக்கள் மத்தியில் வெறுப்புணர்ச்சி ஓரளவு தணிந் திருக்கிறது. கிறீஸ்தவத்தைப் பற்றிய அறிவு ஓரளவிற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. அவரிடம் பயின்ற பத்துப் பண்ணிரண்டு மாணவர்கள் இப்பொழுது நம்முடனிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் எம்மிடந் தொடர்ந்து பயில ஆவல் பூண்டுள்ளனர்.”

யாழ்ப்பாணத்தில் புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிமார் முதன்முதலாகப் பணியாற்றிய இடம் தெல்லிப்பளை என்பது பெறப்படும்.

அதிகாரம் முன்று.

தெல்லிப்பளையிற் கல்விப்பணி:- டானியல் பூவர் மிகவும் ஒளி பொருந்திய சமுதாயமாகிய மசாருசெட்ஸ் மாநிலத்திலிருந்து வந்தவர். அமெரிக்க ஐஞ்சிப்பியாகவிருந்த தோமஸ் ஜெபர்ஸன் என்பவர், கல்வி யைப்பற்றிக் கூறிய கருத்துக்களை அமெரிக்க மிஷனரிமார் சம்பூரணமாக நம்பினார்கள். கல்வியே எல்லாவித முன்னேற்றங்களுக்கும் ஒரேவழி என்பது ஜெபர்ஸனின் கருத்து. அமெரிக்காவின் புகழ்பூத்த பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி யொன்றிற் கற்றுத் தேர்ந்த டானியல் பூவர் கல்வியை வழங்குவதில் மிகுந்த உற்சாகங் காட்டினார். கிறீஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு, வாசிக்கும் பரம்பரை யொன்றை உருவாக்குவது அவசியமென்றும் அவர் கண்டு கொண்டார். எனவே டானியல் பூவர், ஒருவணைச் சிந்திக்கச் செய்து மதம் மாற்றத்தாண்ட வேண்டுமே ஒழிய, வலுக்கட்டாயத்தினால் அல்ல வென்று கூறினார். இந்த நோக்கத்துடனே தமிழ்ப்பள்ளிக் கூடங்களை அமைக்கத் தொடங்கினார். 1816ம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் தெல்லிப்பளையிலே தமிழ்ப்பள்ளியொன்று நிறுவப்பட்டது. இதன் பொறுப் பாசிரியராக டானியல் பூவர் அவர்களே பதவியேற்றார், முப்பது பிள்ளைகள் இப்பள்ளி

யிற் படிக்க வந்தனர். இதற்குச் சில மாதங்களுக்குப் பின்னர் பூவர், மல்லாகத்திலும் ஒரு தமிழ்ப்பள்ளிக் கூடத்தை நிறுவினார். டானியல் பூவரின் மூன்னேற்றத்தைப் பற்றி மிஷன் பத்திரிகை 1818ம் ஆண்டு பின் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

“றிச்சேட்ஸ் அவர்களாலும், மெக்ஸ் அவர்களாலும் வட்டுக் கோட்டையில், ஒரு முறையான பள்ளிக்கூடத்தை அமைக்க முடியவில்லை. ஆனால் எட்டுப்பிள்ளைகள், ஆங்கிலம் பயிலுவதற் காக மிஷன் வீட்டிற்கு வருகிறார்கள். தெல்லிப்பளையிலுள்ள டானியல் பூவர் தமது முதலாவது குடியமர்விலேயே, ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை ஆரம்பித்து விட்டார். ஒரு சில வாரங்களுக்குள்ளேயே முப்பது சிறுவர்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனர்.”

தெல்லிப்பளை, மல்லாகம் பள்ளிகள் NATIVE FREE SCHOOLS என்று அழைக்கப்பட்டபோதும், அங்கு ஆங்கிலமும் போதிக்கப்பட்டு வந்தது.

மயிலிட்டி வடக்கு அமெரிக்கன் மிஷன் வித்தியாலயம்:-

தெல்லிப்பளை, மல்லாகம் பள்ளிகளுக்குப் பின்னர், மயிலிட்டி யிலேயே டானியல் பூவர் அதிக கவனஞ் செலுத்தினார் எனத் தெரி கிறது. டானியல் பூவரின் தினக்குறிப்பே அதனை மேலும் உறுதிப்படுத்து கின்றது. அது வருமாறு:—

“1818ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம், நாலாந்திக்கி வியாழக்கிழமை: இன்று, தெல்லிப்பளைக்கு இரண்டு மைல்கள் தொலைவிலுள்ள மயிலிட்டி என்னுங் கோவிற்பற்றில் ஒரு பள்ளிக் கூடந்திறந்து வைக்கப்பட்டது.”

“1818ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் பதினாறாந் திக்கி வியாழக்கிழமை: இன்று மயிலிட்டிப்பள்ளிக் கூடத்திற்கு நான் முதன் முதலாகச் சென்றேன். அங்கு முப்பத்து மூன்று சிறுவர்கள் வந்திருந்தனர். அவர்களிலே ஜந்து பேர் ஓலைச் சுவடியில் எழுதவும், வாசிக் கவுந் தெரிந்திருந்தனர். கோவிற் பற்றின் விதானையும், சிறுவர்

களின் பெற்றேர்களும், மற்றும் பலரும் அங்கு சமூகமாக விருந்தனர். அவர்களுக்கு, நான் இந்த நாட்டுக்கு வந்த நோக்கத்தை விளக்கி, அவர்களுடன் பிரார்த்தனை செய்தேன். நான், அவர்களுடன் தமிழிலே உரையாடினமையால், அவர்களின் அவதானிப்பு அதிகரித்தது. நான் தடங்கல்களுடன் தமிழிற் பேசினாலும், அப்பேச்சு, மொழிபெயர்ப்பாளருடன் பேசப்படும் உரையிலும் பார்க்க மிக அதிக ஆர்வத்தைத் தோற்றுவித்ததாகத் தெரிகிறது. பல பெற்றேர்கள், தமது பிள்ளைகள் கிறீஸ்தவர்களாகி விடுவர் என்று அஞ்சவதாக அறிகின்றேன். இதனாலே அவர்கள் கிறீஸ்தவ வினா-விடையைப் படிப்பதற்கும், ஓய்வு நாட் பாடசாலைக்கு வருவதற்கும் மறுக்கின்றனர்.”

1818ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் இருபத்தி ஐந்தாந்திக்கி வியாழக் கிழமை: மயிலிட்டிப் பாடசாலைக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு இப்பொழுது ஐம்பது சிறுவர்கள் இருக்கின்றனர். நான் அங்கு செல்வதனைக் கண்டவுடன், பல பிள்ளைகளின் பெற்றேர் களும், மற்றவர்களும் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவர்களுக்கு, ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளருடைய உதவியுடன் கிறீஸ்தவ சமயத்தின் கோட்பாடுகளையும், நோக்கங்களையும் எடுத்து விளக்கினேன். எனது உரையின் பொருள் அவர்களுக்குப் புதுமையாக விருந்தமையாற் கூடுதலாகக் கவனித்தனர். அங்கிருந்த பலருக்கு அது முற்றிலும் புதுமையானதாக இருந்ததென்றே என்னுகின்றேன். பள்ளியின் உபாத்தியாயர், பாலன் பாதிரியாரின் பள்ளியிற் தமிழ் படிப்பித்த ஓர் இளைஞர். அவர், நான் தெல்லிப்பளைக்கு வந்த நாட்டொடக்கம் ஏதோ ஒருவகையில் நம்முடன் தொடர்பு பூண்டிருந்தார்.

இப்பள்ளியிலுள்ள பல சிறுவர்கள் ஆங்கிலங் கற்பதில் மிகுந்த ஆர்வமுடையவர்களாய் இருக்கின்றனர். ஆனால், அங்கு அனுப்புவதற்கு ஆங்கில ஆசிரியர்கள் இல்லை. எனவே, தெல்லிப்பளையிலுள்ள எனது இறுதி வகுப்பு மாணவர்களை, வாரத்திற் கொருவராக, மயிலிட்டியில் ஆங்கிலங் கற்பிப்பதற்கு அனுப்புகின்றேன்.”

மயிலிட்டி அமெரிக்கன் மிஷன் பாடசாலையானது, டானியல் பூவர் என்னும் இந்தத் தலை சிறந்த கல்விமானுலே ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெருமை

யுடையது. சிறிது காலம் அமெரிக்கன் மின்ன் தேவாயைமும் இங்கு செயற்பட்டு வந்தது. எச். ஹோய்சிங்டன் எனுஞ் சுதேசப் போதகர் இங்கு கடமை புரிந்தார். அவரது மறைவுக்குப் பின்னர், மயிலிட்டியிற் புதிய போதகர் நியமிக்கப்படவில்லை யெனத் தெரிகிறது. ஹோய்சிங்டன் போதகரின் இரண்டு மக்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டிலேயே கேம்பிரிட்ஜ் பஸ்கலீக்கழகத்திற்குச் சென்று கல்வி பயின்றனர். இப் பள்ளிக்கூடம் இன்று மயிலிட்டிக் கலைமகள் வித்தியாலயம் என்னும் பெயரூடன் இயங்கி வருகிறது.

மாவிட்டபுரம் வடக்கு அமெரிக்கன் மின் பாடசாலை:—

இப் பள்ளிக்கூடம் 1818ம் ஆண்டு ஐமன் மாதம் இருபத்தியாறுந் திகதி வெள்ளிக்கிழமை ஆரம்பிக்கப்பட்டதென, டானியல் பூவரின் தினக்குறிப்பிலிருந்து உறுதிப்படுத்தி அறியக் கூடியதாக விருக்கின்றது.

“1818ம் ஆண்டு ஐஙன் மாதம் இருபத்தியாறுந் திகதி வெள்ளிக்கிழமை: தெல்லிப்பளையில் எனது இடத்திற்கு ஒன்றரை மைல் தொலைவில் இங்குள்ள மிகப் பிரபல்யமான சைவக் கோயிலுக்கண்மையில் இன் நெரு பள்ளியைத் தொடக்கி வைத்தேன்.”

அளவேட்டி அமெரிக்கன் மின்ன் பள்ளியைப் பற்றியும் டானியல் பூவர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:- “1831ம் ஆண்டு ஐமலை மாதம் முதலாந் திகதி திங்கட்கிழமை மல்லாகத்திலுள்ள ஒரு கிராமமாகிய அளவேட்டியிலுள்ள பள்ளிக்குச் சென்றேன். சிறுவர்களுடன், நான்கு சிறுமிகளும் இப்பள்ளிக்கு வருகின்றனர். பள்ளியாசிரியரின் மனைவி லாக்கா சவிசேடத்தில் ஒரு பகுதியை வாசித்துக் காட்டினார். இந்நாட்டிலே நான் பார்த்த முதலாவது வாசிக்கத் தெரிந்த பெண்ணை விருந்துமையால், அவருக்கு ஒரு வெகுமதியளித்தேன். முதன்முதலாகப் புதிய ஏற்பாட்டை வாசிக்கும் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளுக்குப் பரிசுகள் அளிப்பதாக வாக்குப் பண்ணீரேன்.”

காலக்கிரமத்திற் தெல்லிப்பளைக் கோவிற்பற்றைச் சேர்ந்த பல கிரா

மங்களிற் தமிழ்ப்பள்ளிகள் அமைக்கப்பட்டன. காங்கேசன்துறை, மயிலிட்டி, வறுத்தலைவிளான், மஸ்லாகம், மாவிட்டபுரம் வடக்கு, மாவிட்டபுரம் தெற்கு, வசாவிளான், பன்னை ஆகிய இடங்களில் டானியல் பூவர் பள்ளிக்கூடங்களை அமைத்திருந்தார். இவற்றுடன் தெல்லிப்பளைக் கிராமத்தில் இரண்டு பள்ளிக்கூடங்களையும் நிறுவியிருந்தார். இப்பள்ளிக் கூடங்களில் டானியல் பூவர் என்ன பாடங்களைப் போதித்தார்? யார், யாரை ஆசிரியர்களாக நியமித்தார்? எவ்வளவு காலம் பிள்ளைகள் பாடசாலையிலே படித்தனர்? என்பவை கவனிக்கப்பட வேண்டியவையாகும். ஆரம்பத்திலே டானியல் பூவருக்கு தம்மிடம் பயிற்சி பெற்ற கிறீஸ்தவ ஆசிரியர்கள் கிடைக்கவில்லை. டச்சுக் கோவிற்பற்றுப் பள்ளிகளிலும், பாலன் பாதிரி யாரின் பள்ளிக்கூடத்திலுங் கல்விகற்ற சைவமக்களையே தமது பள்ளி ஆசிரியர்களாக நியமித்தார். இப்பாடசாலைகள், கிறீஸ்தவ சமயத்தை விளக்கும் நோக்கமாக அமைக்கப்பட்ட படியினால் ஆங்கு கிறீஸ்தவ போதனையே முக்கியமானதாகவிருந்தது. மேலைத் தேயத்தவர் அமைத்த கோவிற்பற்றுப் பள்ளிகளுடன், சுதேச ஆசிரியர்கள் நடத்திய திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களும் அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் வந்தகாலை இயங்கிவந்தன. சுதேசிகளின் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களில் எப்படியான போதனை நடை பெற்றதென்று 1820ம் ஆண்டு இலங்கை வந்த ஜோன் ஸ்கடர் என்னும் மிஷனரி எழுதியுள்ளார்.

“இப்பாடசாலைகளில் உயர்குடிமக்களின் பிள்ளைகள் கற்றுவந்தனர். அவை பெரும்பாலும் ஒரு மரத்தடியில், அல்லது, வீட்டுத்திண்ணையில் நடைபெற்று வந்தன. மாணவர்கள் சப்பாணிபோட்டு உட்கார்ந்து தமக்கு முன்னைப் பரப்பப்பட்டி ருந்த புழுதி மணலில் எழுதக் கற்றுக் கொள்வார்கள். ஏட்டுச் சுவடிகளிலுள்ள எழுத்துக்களை அடையாளம் காணும்வரை, இத்தகைய படிப்பு நடந்து கொண்டே இருக்கும். ஏட்டுச் சுவடிகளில் எழுத்துக்கள் இரும்பாணியினால் எழுதப்படும். எழுத்துக் கூட்டலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட வில்லை. ஏனெனில் ஓவ்வொரு எழுத்துந் தனக்கேயுரிய ஒலி யைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. சொலில் ஒரேழுத்தாவது ஒலியில்லாமல் இல்லை. இதனைத் தொடர்ந்து தொடக்க நூல் களையும், நிகண்டுகளையும் மனப்பாடஞ் செய்து கொள்கின்றனர். அதற்குப் பின்னர் பாடத்தை வகுத்துப் பொருள் காண முயலுகின்றனர். ஏட்டுச் சுவடிகளிலே சொற்கள் இடைவெளியின்றியே எழுதப்பட்டிருக்கும். இச் சொற்களுக்கு அவர்கள் பொருள் காண முயற்சிப்பர்.”

டானியல் பூவரின் பள்ளிக்கூடங்கள் லும் மணலில் எழுதவும், பின் னர் ஏட்டுச் சுவடிகளில் எழுதவும், வாசிக்கவுங் கற்பிக்கப்பட்டது. அமெரிக் காவில் இக்காலகட்டத்தில் 3R SCHOOLS என்பவையே பரவஸாகக் காணப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்தில் டானியல் பூவர் READING, WRITING, ARITHMATIC மூன்று “R” கருடன் பைபிளோயுஞ் சேர்த்துக் கற்பித்தார். மாணவர்கள் எழுத வாசிக்கத் தொடங்கியவுடன் பைபிளில் சில பகுதிகளை மனப்பாடஞ் செய்து ஒப்புவிக்க வேண்டியது அவசிய மாயிற்று. மிஷன் அச்சகம் 1811ம் ஆண்டிலே நிறுவப்பட முன்னர், டானியல் பூவர், தமிழ் மக்களின் ஏட்டுச்சுவடிகளையே பள்ளிக் கூடங்களிற் கற்பித்தார். ஆத்திகுடி, கொன்றைவேந்து, முதுரை, நல்வழி என்பன மிஷனரிமாரிறை பயன்படுத்தப்பட்டன. அச்சகம் வந்ததன் பின்னர், கிறீஸ்தவ வினா-விடை, பாலபோதம், பைபிள் கதைகள் என்பவற்றை, தாம் எழுதியும் ஏனைய மிஷனரிமாரைக் கொண்டு எழுதுவித்தும், அச்சிட்டு இப்பள்ளிகளிற் படிப்பித்தார்.

அமெரிக்காவிலே ஆரம்பப்பள்ளிகளில் மாணவர்கள் மூன்று வருட காலம் பயின்றனர். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு வருடகாலந்தான் மாணவர்கள் படித்ததாகத் தெரிகிறது. இதனைப் பற்றி, டானியல் பூவர் மிகவுங் கவலையோடு எழுதியிருக்கின்றார்.

விடுதிப்பாடசாலைகள்:—

1816ம் ஆண்டிலே தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களை அமைத்த டானியல் பூவர், 1821ம் ஆண்டில் விடுதிப் பாடசாலைகளை அமைத்தார் விடுதிப் பாடசாலைகள் மிஷன் வளவிற்குள் நிறுவப்பட்டன. தெல்லிப்பளை, பண்டத்தரிப்பு, மாணிப்பாய், வட்டுக்கோட்டை, உடுவில் என்னுமிடங்களில் இப்பாடசாலைகள் இயங்கின. 1823ல் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி ஆரம்பிக்கப்பட்டபொழுது தெல்லிப்பளையைத் தவிர்ந்த சகல விடுதிப்பாடசாலை கரும் மூடப்பட்டன. தெல்லிப்பளை விடுதிப்பாடசாலை செமினரியின் புகு முகவருப்பெனச் செயற்பட்டு வந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் தலை சிறந்த விஞ்ஞானியும், எழுத்தாளனுமர்கிய ஹென்றி மாட்டின், பதிப்பாசிரியர் திரு. சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை ஆசியோர் இப்பள்ளியிற் கற்ற பின்னரேயே செமினரிக்குச் சென்றனர்.

இவ்வாறு தெல்லிப்பளையில் டானியல் பூவர் செய்த ஊழியம் மிகுந்த பயனுள்ளதாகவிருந்தது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தைப் பற்றிப் பேராசிரியர் திரு. கா. சிவத்தம்பி கூறிய கருத்துக்கள் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“இந்த யாழ்ப்பாணத்திற்குரிய இலக்கண, இலக்கியச் செம் பாட்டு ஊற்றுக்களுடன் அமெரிக்காவிற் தொடங்கி, வட்டுக் கோட்டையிற் கொப்புளித்துப் பாய்ந்த, சுதேசமயமாக்கப் பட்ட ஒரு பாரம்பரியமும், கொழும்பில் ஊற்றெடுத்துப் பேராதனையில் ஓடிய இவங்கை முழுவதந்தும் பொதுவான ஒரு தேசிய ஆராய்ச்சிப் பாரம்பரியமும் இன்னத் பொழுது தான் யாழ்ப்பாணமே பல்கலைக்கழகமாயிற்று. யாழ்ப்பாணத் துப் பல்கலைக்கழகந்தொன்றிற்று.”

அதிகாரம் நான்கு.

டானியல் பூவர் அமைத்த பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி: அமெரிக்கன் மிஷன் விடுதிப்பாடசாலைகளிற் கற்ற மாணவர்களின் பேருக்கழும், திறைமையும் டானியல் பூவருக்கு உற்சாகத்தை அளித்தன. அவர்களுக்கெனவோர் உயர்கலாபீடத்தை அமைக்க விரும்பினார். இக்கலாபீடம் அமைப்பதற்கு 1823ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்திற் பணி புரிந்த மிஷனரிமார், ஒரு மனுப் பத்திரத்தைத் தயாரித்து, அமெரிக்காவிலும், இங்கிலாந்திலும், இந்தியாவிலுமுள்ள தமது நண்பர்களுக்கும், நலன்விரும்பிகளுக்கும் அனுப்பினார்கள். அவ்வாறு அனுப்பப்பட்ட கொள்கைப் பிரகடனத்தில், இக் கல்லீக்கழகத்தின் நோக்கங்களைத் தெளிவாக விளக்கினார்கள். இதன் முதலாவது நோக்கம், ஆற்றலுள்ள சுதேச வாலிபர்களுக்கு. ஆங்கிலத்திலே பூரண அறிவை வழங்குவதாகும். இரண்டாவது நோக்கமாக அவர்கள் குறிப்பிட்டது, தமிழிலக்கியத்தை விருத்தி செய்வதாகும்.

ஆரம்பத்தில், டானியல் பூவர் இந்த உயர்கல்லீ நிறுவனத்தின் பெயரைப்பற்றித் திட்டவட்டமான முடிவு செய்ததாகத் தெரியவில்லை மத்திய பாடசாலை என்றும், செமினரி என்றும், கல்லூரி என்றும் பல வாருக அதனைக் குறிப்பிட்டார். அதன் அமைவிடம் பற்றியும், என்றும்

மிஷனரிமார்களுடன் சேர்ந்து ஆழ்ந்து சிந்தித்தார். யாழ்ப்பாணப்பட்டி நத்திலே அதனை அமைக்க விரும்பி, மாவட்ட நீதிபதி மூயார்ட் (MOYART) என்பவரின் வீட்டை 1500 றிக்ஸ் டொலர்களுக்கு வாங்க முடிவு செய்தார். 1827இல் வட்டுக்கோட்டையிலேதான் இது அமைய வேண்டுதார். மென்று டானியல் பூவரும், ஏனைய மிஷனரிமாரும் முடிவு செய்தனர். அதே வருடம் இக் கல்வி நிலையத்திற்கு அமெரிக்கன் மிஷன் செமினரி யெனச் சம்பிரதாய பூர்வமாகப் பெயரிடப்பட்டது. 1846ம் ஆண்டில் ஹென்றி ஹோய்சிங்டன் என்பவர் அதிபராகவிருந்து, காலத்தில், அமெரிக்கன் மிஷன் செமினரி என்ற பெயர், வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியென மாற்றப்பட்டது.

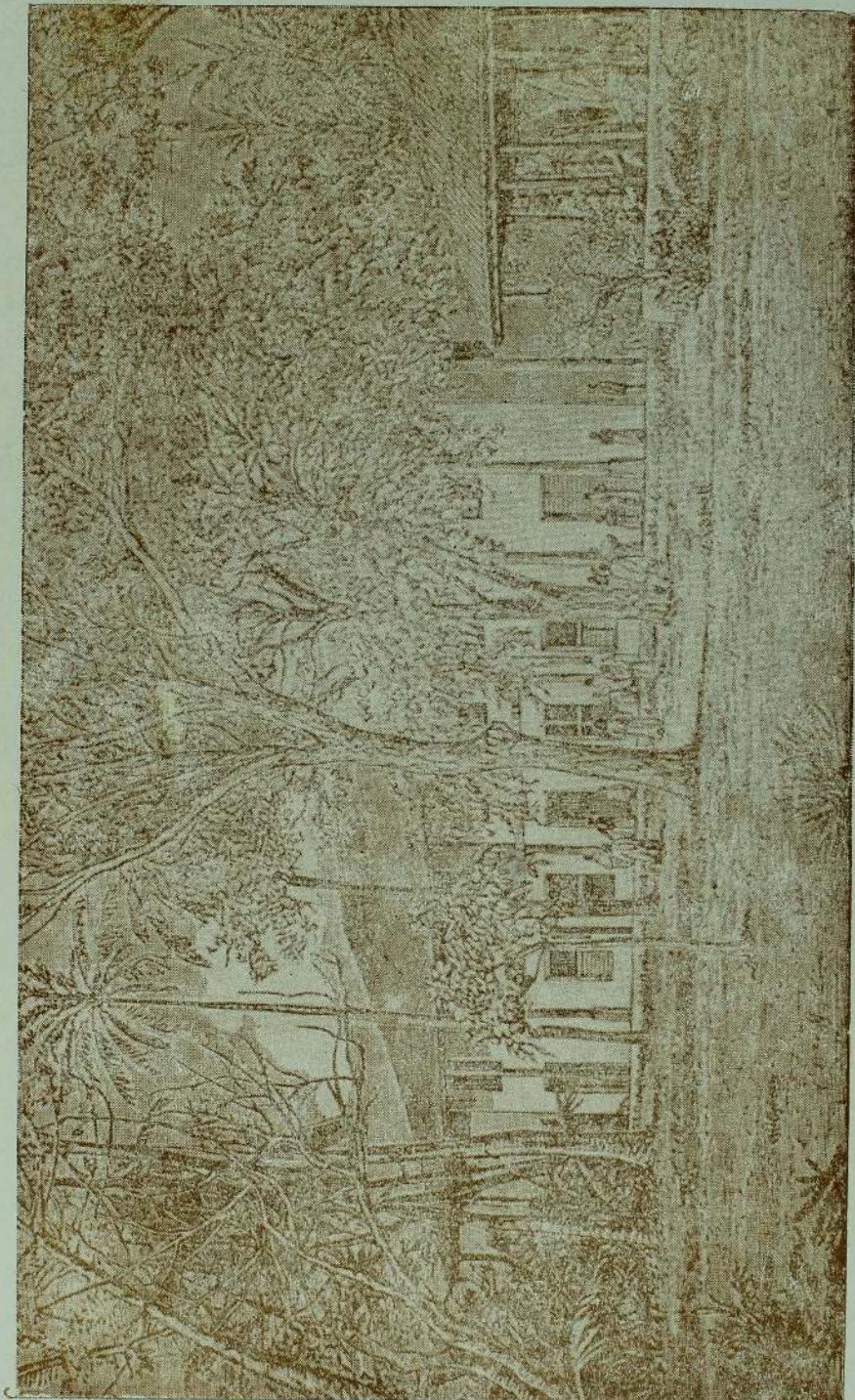
1823ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் இருபத்தியிரண்டாந் திகதி, கல்லூரிக்கு முன்னேடியாக ஒரு மத்திய பாடசாலையை வட்டுக்கோட்டையில் நிறுவினார்கள். 1823ம் ஆண்டு மிஷனரிமார் எழுதிய கடிதமொன்றிற் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

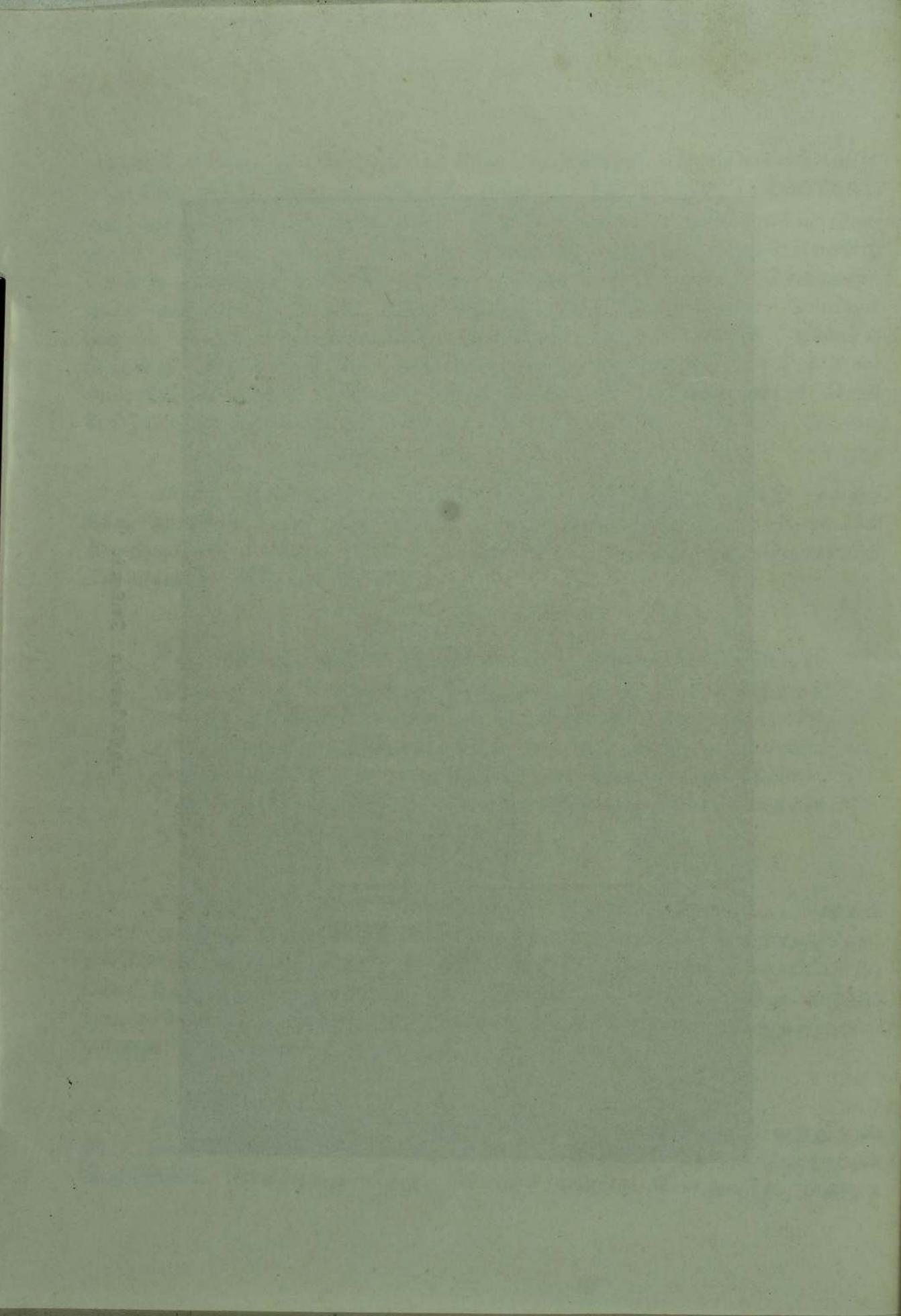
“வட்டுக்கோட்டையே இதன் அமைவிடத்திற்கான தகுதியான இடம் என்று பரவலாகச் சிந்திக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தக் கலாபீட்டத்தின் தலைமையை ஏற்பதற்குச் சகோதரர்கள், டானியல் பூவரையே. ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்துள்ளார்கள். அவர் வெகுவிரைவில் வட்டுக்கோட்டைக்குச் சென்றுவிடுவார். தெல்லிப்பளையிலே அவர் செய்த பணியைத் தொடர்வதற்கு வண. ஓட்வேட் வந்து சேருவார்.”

உயர்கலா பீடத்தை அமைக்கும் ஆவலினால் உந்தப்பட்ட டானியல் பூவர் தமது தாய்ச் சங்கத்தின் அனுமதிக்கோ, அரசின் உத்தரவுக்கோ, நன்கொடையுதனிகளுக்கோ காத்திருக்கவில்லை. உடுவிள், மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பு, தெல்லிப்பளை, வட்டுக்கோட்டை என்ற ஐந்து விடுதிப் பாடசாலைகளிலும் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட, நாற்பது ஆற்றலுள்ள மாண்புர்களை முதலிலே சேர்த்துக் கொண்டார்.

பட்டங்கள் வழங்குங் கல்லூரியோன்றை அமைக்குமார்வத்துடன் திட்டத்தை மேற்கொண்ட மிஷனரிமார், செமினரி என்ற டேயருடன் திருப்திப்பட வேண்டியதாயிற்று. செமினரி என்பது பொதுவாக, மதுரை

பற்றிக்கொட்டா செமினாரி:

மார்களை உருவாக்கும் இறையியற் பள்ளிகளையே குறிக்கும். ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையிலும், அங்கிலிக்கன் திருச்சபையிலுமே இப்பதம் பெருவழக்காகக் காணப்பட்டது. திருச்சபையின் நேரடிக்கண் காணிப்பின் கீழே இக்குருத்துவப்பள்ளிகள் இயங்கின. போர்த்துக்கேயர் காலத்தி லும், ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் இலங்கையிற் செயினரிகள் குருத்துவப் பள்ளிகளாகவே நடைபெற்றன.

டானியல் பூவர் தமது உயர் கல்வி நிறுவனத்தின் நீண்ட வழக்குங் கல்லூரியாகவே நிறுவ முயன்றார். அமெரிக்காவில் கால கட்டத்திற் பட்டங்கள் வழங்குங் கல்வி நிலையங்கள் கல்லூரி அல்லது, கொலிஞ் என்றே அழைக்கப்பட்டன. 1827ம் ஆண்டில் இந்தியாவிற் பணியாற்றிய பட்டிஸ்ற் மிஷனரிமார் பட்டங்கள் வழங்குஞ் சாசனமொன்றைக் கோரிச் செரம்பூர் ஆட்சியாளருகிய டென்மார்க் அரசன் ஆரூவது ஃப்ரெட்ரிக்கிடம் விண்ணப்பித்த பொழுது. அவன் மனமகிழ்வுடன் அதை வழங்கினான் என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும். 1826ம் ஆண்டில் ருந்து அமெரிக்கன் மிஷனரிமாரின் தாய்ச்சங்கத்தின் நிதிநிர்வாகக்கும், பொஸ்டனிலிருந்து, இலங்டன் குடியேற்ற நாட்டுக் காரியாலயத்துடன் தொடர்பு கொண்டு, கல்லூரிக்கான உத்தரவைப் பெற முயன்றது. அதே சமயம், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் இலங்கையிலிருந்த பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளிடமிருந்து உத்தரவைப்பெற முயன்றனர்.

அமெரிக்கன் மிஷனரிமாருக்குப் பலவழிகளிலும் உதவிகள் புரிந்த ரூபேட்-பறவன்றிக் இலங்கைத் தேசாதிபதிப் பதவியினிட்டும் 1820ம் ஆண்டு நீங்கவே, துணைத்தேசாதிபதியாகவிருந்த எட்வெட் பான்ஸ் தேசாதிபதியானார். இவர், வோட்டர் லூ போர் முனையில் வெலிங்டனின் உதவித் தளபதியாக நின்று போர் புரிந்தவர். அமெரிக்கர் மீது இயல்பாகவே வெறுப்புக் கொண்டவர். அமெரிக்கன் மிஷனரிமாரின் சமயப்பணிகளைச் சந்தேகக் கண்ணுடனேயே நோக்கி வந்தார். எனவே, மிஷனரிமார் கல்லூரியைத் தொடங்க, உத்தரவுகோரி விண்ணப்பித்த பொழுது, இலங்கையிலுள்ள அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் தொகை இனி அதிகரிக்கலாகாது என்றும், கல்லூரி ஒன்று உருவாக்கப்பட வேண்டுமாயின் அது பிரிட்டிஷ் பேராசிரியர்களைக் கொண்டே உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்றும், அப்படியான கல்லூரியை அமைக்க இலங்கை அரசு திட்டந்தீட்டி வருகின்றது என்றும் பதிலளிக்கப்பட்டது. 1827ம் ஆண்டு இங்கிலாந்துத் திருச்சபை மிஷனரிமார் (C. M. S) கோட்டை என்றவிடத்திற் செயினரியை ஆரம்

மித்தபோது, எட்வேட் பான்ஸ் தொடக்கவிழாவிற் பிரசன்னமாகவிருந்து தமது நல்லாசிகளை வழங்கினார்.

டானியல் பூவர் இந்த முடிவினால் மனந் தளர்ந்து போகாமல் நிறுவனத்தை வேறொரு பெயருடன் அமைத்துக், கல்லூரிக் கல்விக்குச் சமமான போதனை அளிப்போம் என்று முடிவு செய்தார். இதனாலேதான், பொஸ்டனிலுள்ள காய்ச் சங்கம் அமெரிக்கன் மிஷனமாருக்கு, தமது கலைக்கூடத்தைச் செய்து என்று குறிப்பிடும்படி எழுதினார்கள்

எத்தனை இடையூறுகள், சோதனைகள் ஏற்பட்டவிடத்தும், அனைவளவுதானும் அசைந்து கொடாத மனவுறுதி படைக்க டானியல் பூவர், தான் தனியொருவனே ஆசிரியராக அமர்ந்து பாடம் போதிக்கத் தொடங்கினார். இத்தகைய எதற்குஞ் சளைக்காததும், தோல்விகளைக் கண்டு களைக் காததுமான தனிமனித ஆற்றல், மகாகவி பாரதியின் “மனதில் உறுதி வேண்டும்” என்ற மகுடக்களிதை வரியை நடைமுறை நிருபணமாக்குகின்றது. ஆசிரியர்கள் பற்றாக் குறையானது, ஆரம்பித்த கல்வி நிறுவனத்தின் ஆணிவேரரேயே அசைத்து விடுகின்ற அபாயம். அந்த நிலையிலுங்கூட, நிலை கலங்காத டானியல் பூவரின் நெஞ்சுரம், ஓரிரு சுதேச ஆசிரியர்களையாவது அங்கு பணியாற்ற வைத்தது. இதன் மூலம், ஓரளவாவது அக்கல்வி நிறுவனத்தின் ஆசிரியர் பற்றாக் குறை அகன்றது எனலாம்.

அவர், மனிதாபிமானத்தோடு கல்வித் தொண்டு புரிந்த மரியாதைக் குரியவர். அந்த வகையில் அவருக்குத் தோள் கொடுத்துதவிய சுதேச ஆசிரியர்கள் ஓரிருவருள் முதன்மையானவர் “காபிரியேல் திசேரா” என்பவராவார். இவர் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் மிகவும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். அந்தப் பாடங்களைப் பரந்த ஆய்வுத்திறனேடும், விரிந்த நோக்கங்களோடும் அவர் கற்பித்தார். வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியின் அந்த நேரத்தின் ஆரம்ப வளர்ச்சிக்குப் பேருதவியும், உறுதுணையும் புரிந்த காபிரியேல் திசேரா, டானியல் பூவரின் அற்புதமான கண்டுபிடிப்பாவார் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஓர் உயர்ந்த கல்வியறிவு மிக்க சமுதாயத்தை, இங்கு உருவாக்கி விடவேண்டும் என்பதில், டானியல் பூவர் இறுதி வரை உறுதியோடிருந்தார். அதனாற்தான், இப்போதகா் பள்ளிக்கூடத்தைக் கட்டி வைத்துப்

பாடபோதனே செய்யக் கூடியதாகவும் இருந்தது. செமினரியின் முதன் முகலான அதிபராகவும், பேராசிரியராகவும் வீற்றிருந்து, கணிதம், இயற்கைக் கத்துவம், கிறீஸ்தவம் ஆகிடப் பாடங்களைத் தனியொருவனுக்கேவே கற பித்துக் காட்டினார். பிறரின் ஊனப்பார்வைகளுக்கு இது கேளிக் கூதுதாகத் தெரிந்த போதும், பேரறிஞரின் ஞானப்பார்வைகளுக்கு நெஞ்சுரம் வாய்க்காட்டி கல்விமானின் கேர்த்தி மிக்க செயலாகவே தெரிந்தது. அந்த அளவிற்கு அவரது கல்வியறிவுடைம் ஆர்வம், கம்பீரமாகச் சிலிரத்து நின்று செமினரிபை வளப்படுத்திப்பது என்று துணிந்து கூறலாம்.

தமிழ் மொழியிலே அமெரிக்கன் மிஷனரிமார்களுக்கு இருந்த மதிப்பும், மரியாதையுங் கலந்த ஈடுபாடு, உள்ளூர்த் தமிழர்களைப் பெரிதும் ஈர்த்தது. இதன் பயனாக அவர்களுந் தமது தாய்மொழியாந் தமிழ்மொழி யைக் கருத்தான்றிப் பயிலத் தொடங்கினார்கள். விளைவு, அகன்று விரிந்ததும், ஆழம்-மிக்கதுமான தமிழ்க் கல்வி தழைக்கலாயிற்று. உயர்ந்த தமிழறிஞர்கள் உள்ளூரிலேயே உருவானார்கள். டானியல் பூவரின் வட்டுக் கோட்டைச் செமினரியானது, கலைத்துடிப்பும், கல்விச்செழிப்பும் நிறைந்த தோர் உள்ளூர் மாணவர்ப் பரம்பரையை உற்பத்தி செய்தது. இதற்கு முக்கிய காரணம், மதப்பணி புரியவந்த டானியல் பூவர் போன்ற மிஷனரிமார்கள் குழுவானது, தமிழ்ப் பணியையும், கல்விப்பணியையும் தாராளமாகப் புரிந்தமையே ஆகும்.

ஆற்றலும், ஆர்வமும் மிக்க ஆறு “பிள்ளை”த் தமிழர்களை ஆக்கித் தந்தது, வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி. சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை, ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை, வைமன் கதிரவேற்பிள்ளை, எட்வேட்ஸ் கணபதிப்பிள்ளை, கரோல் விசுவாதபிள்ளை ஆகியோரே. அந்த ஆறுபிள்ளைத் தமிழர்களுமாகும்.

வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி முப்பத்திரண்டு வருட காலம் அரிய பணிபுரிந்தது. இக்காலகட்டத்திலே அது ஏறத்தாழ எழுநாறு கல்விமான்களை உருவாக்கியது. இந்தக் கல்விமான்கள் கிறீஸ்தவ மதத்திற்கும், தமிழ்மொழிக்கும் அருஞ்சேவை ஆற்றினார்கள். இக்கல்லூரியிலே கற்று அரங்கேறியவர்கள் பல அரிய நூல்களை எழுதினார்கள். ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை எழுதிய நூல்களுள் ‘‘பாவலர் சரித்திர தீபகம்’’ என்பது சிறந்த படைப்பாகும். நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை எழுதிய நூல்களுள் ‘‘நியாய

இலக்கணம்” தலை சிறந்த தொன்று. கரோல் விசுவநாதபிள்ளை என்பவர் “சுப்பிரதீபம்” என்னும் நூலை எழுதினார். இந்த நூலிலே டானியல் பூவரைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“வாய்மையுந், தூய்மையும், நீதியும், நிறைவும், அன்பும், பொறையும் சிறந்து விளங்கிய பூவர் ஐயர் (டானியல் பூவர்) முதலிய மகான்கள் இங்குதித்து; அலகைவாயிலும் அகந்தை வாயிலும், உலகவாயிலும், உடலவாயிலும், அகப்பட்ட ஆன்மாக்கள் வீடு பெற்றுயயும்படி, இரட்சாபெருமானின் திருநாமத்தை உபதேசித்துக், கைம்மாறு கருதாது உதவு கிண்றமேசும் போல, வைதீக-வெளக்கக் கல்விப் பொருளை வழங்கினார்கள்.”

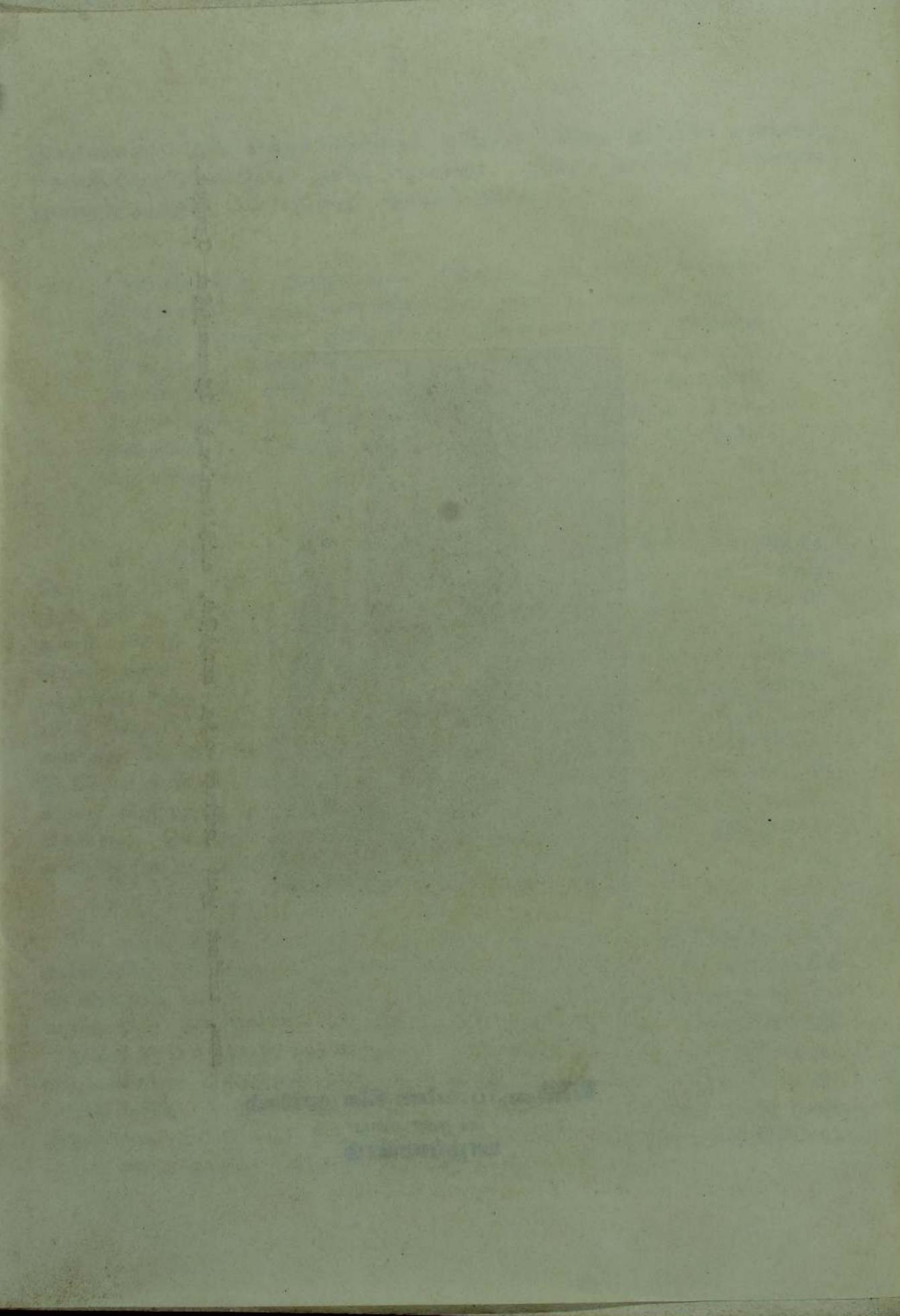
வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியில் டானியல் பூவர் அகிபராக விருந்த பொழுது, பல கவாரஸ்மான நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற்றனள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று சந்திரகிரகணம் பற்றிய சர்ச்சையாகும். இந்தச் சந்திரகிரகணம் 1829ம் அண்டு மார்ச் பத்தொன்பதாந் திகதி நிகழ்ந்தது. இந்தக் கிரகணத்தின் நேரத்தைப்பற்றி அராவி விஸ்வநாத சாஸ்திரியார் கணித்து பஞ்சாங்கத்திற்கும், டானியல் பூவர் கணித்த பஞ்சாங்கத்திற்குமிடையிலே வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. ஆனால், இந்தியில் டானியல் பூவர் கணித்த நேரன்படியும், அளவின்படியுமே சந்திரகிரகணம் நடைபெற்றது. இப்போட்டியில் டானியல் பூவர் வெற்றிபெற்றுரெனினும். மின்னரிமாருக்கும், விஸ்வநாத சாஸ்திரியாருக்குமிடையில் உறவு வளர்ந்து கொண்டே சென்றது. செமினரி ஆசிரியர்களுக்கு விஸ்வநாத சாஸ்திரியார் இந்துவான சாஸ்திரத்தைக் கற்பித்தார்.

செமினரியில் இக்கால கட்டத்திலே நடைபெற்ற இன்னெரு கவாரஸ்யமான சம்பவஞ் சாதிப்பிரச்சினையை ஒட்டியதாகும். ஒரு கட்டத்திற் செமினரியிற் கற்ற உயர்சாதி மாணவர்கள் தமக்கெனச் சமையல் செய்து வந்தனர். தம்முடைய சொந்தப்பாவிப்பிற்கென ஒரு கிணற்றையுந் “தூய்மை”ப் படுத்தி வைத்திருக்க முயன்றனர். கிணரே மாரிக்கிணறு. முழுவதையும் இறைத்து விடுவது முடியாத காரியமாகிப் போய்விட்டது. பாதியிலேயே நிறுத்திக் கொண்ட மாணவர்கள், மாரி தொடங்கு முன் இருந்தளாவு நீர் இறைக்கப்பட்டுவிட்டது. எனவே, கிணறு சுத்தி செய்யப் பட்டு விட்டதென்று திருப்தி கொண்டனர்.

வணக்கம் உரையில் பூவி அவர்கள் வந்த காலத்தில், வட்டுக்கோட்டைக் தேவாலயத்தின் செற்றும்.

நினைவுப்பண்ணை கிளை நூல்கம்
மாருசு ராப்
அழும்பானம்

டானியல் பூவர் செமினரியை மனதார நேசித்தார். 1855ம் ஆண் டில் பொஸ்டனிலிருந்த அமெரிக்கன் றிஷன் தாய்ச் சங்கம் செமினரியை முடிவிடத்தீர்மானஞ் செய்தது. இதற்குக் காரணம், வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி நற்செய்திப் பரம்பலுக்குத் துணைபுரியவில்லை என்பதாகும். செமினரியை மூடுவதைன் எண்ணமாகக் கொண்ட அந்டர்சன் விசாரணைக் குழுவினர் பம்பாய்க்கு வந்து விட்டாரெனவும், வெகுளிரவில் வட்டுக்கோட்டைக்கு வந்து விடுவாரெனவுங் கேள்விப்பட்டார். அவருடைய மனத்துடியாய்த் துடித்தது. அப்பொழுது அவர் நோயற்று மரணப்படுக்கையிலிருந்தார். அந்த நிலையிலும், பின்வருமாறு கடிதமொன்றை எழுது மாறு தமது சாக்களுக்குப் பணித்தார். அந்தக் கடிதத்தின் வாசகம் பின்வருமாறு:—

“தூதுக்குழு கடவுளிளக் அனுப்பப்பட்டதென்று எண்ணியிருந்தேனன்றும், அவர்களைச் சந்திக்க ஆவலோடு காத்திருந்தேனன்றும். டொக்டர் அந்டர்சனுக்குக் கூறுங்கள். ஆனால், நான் அவருக்குத் தாராளமாக எழுதியுள்ளேன். உங்கள் எல்லோருக்கும் எனது எண்ணம் என்னவென்று தெரியும். அவர்கள் வரும்பொழுது, நான் மாற்றந்து விடுவதே மேல் என்று எனக்குப்படுகிறது. உண்மை என்றே ஒருநாள் வெளியாகும். இதனையே நான் டொக்டர் அந்டர்சனுக்குக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன்”.

டானியல் பூவர், இவ்வாசகங்களைக் கூறியபொழுது அவர் செமினரிச் சேவையையும் மதுரைச் சேவையும் முடித்துவிட்டு, மானிப்பாயிற் கிறீஸ்தவ ஊழியர்கள் செய்து கொண்டிருந்தாரென்பது குறிப்பிடத்தக்க தாகும்.

1855ம் ஆண்டு செமினரி மூடப்பட்ட பின்னர், செமினரியின் ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் இலங்கையின் பல பாகங்களுக்கும், தென்னிந்தியாவிற்குஞ் சென்று அரும் பணியாற்றினார்கள். 1857ம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தனது முதலாவது கலைமானித் தேர்வை நடத்திய பொழுது, அத்தேர்வில் இரண்டு பேர் மாத்திரங்கு சித்தி எய்தினர். அவர்களிருவரும் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியிற் கற்று அரங்கேறிய கரோல் விஸ்வநாதபிள்ளையும், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையும் ஆவர்.

அ�ிகாரம் ஐந்து.

மதுரையில் ஆறுவருடங்கள்:— 1816ம் ஆண்டு இலங்கைவந்த டானியல் பூவர், பத்தொன்பது வருடகாலம் ஈண்டு தொடர்ச்சியாகப் பணிபுரிந்தார். இக் காலகட்டத்தில், யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்கு அவர் கல்விச்செல் வத்தை வாரி வழங்கினார்.

“கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி ஒருவர்க்கு மாடல்ல மற்றை அவை” என்ற உயர் நோக்கோடு வாழ்ந்த தமிழ் மக்களும் டானியல் பூவரின் கல்விப்பணியை மனதார வரவேற்றர்கள்.

1835ம் ஆண்டு அவர் சடுதியாக மதுரைக்குப் போகவேண்டிய சூழ்நிலையேற்பட்டது. அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் 1812ம் ஆண்டு இந்தியாவிலே பணிபுரிவதற்காகவே புறப்பட்டார்களென்றும், அன்றைய பிரிட்டிஷ் – இந்திய அரசு அதற்கு அனுமதியளிக்காததாற் தான் யாழ்ப்பாணம் வந்தார்களென்றும் நாம் முன்னர் பார்த்தோம். ஆனால், பிரிட்டிஷ் அரசாங்க தனது கொள்கையை மாற்றி, மிஷனரிமார் இந்தியாவிற் பணி புரிந்த அனுமதியளித்தத். அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் இப்பொழுது மதுரையிற் பணியாற்றத் திட்டமிட்டார்கள். வேறு மிஷன் சங்கங்கள் தென்னிந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளிற் பணியாற்றிக் கொண்டு இருந்தமையினாற் தான், அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் மதுரையைத் தேர்ந்தார்கள்.

1833ம் ஆண்டு ஐந்து அமெரிக்கன் மிஷனரிக் குடும்பங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே பணியாற்ற வந்து சேர்ந்தார்கள். இவ்வளவு பெரிதான மிஷனரி அணியைக் கண்டவுடன் அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் தென்னிந்தியாவிற் காலடியெடுத்து வைக்கத் தக்கதருணம் வந்து விட்டதென்று எண்ணினார்கள். முதன்முதலில், லீவை ஸ்போல்டிங் என்னும் மிஷனரி, தென்னிந்தியாவிற்கு ஒரு சிறந்த களத்தைத் தெரிந்து கொள்ளும்படி அனுப்பப்பட்டார். அவர் மதுரையைத்தக்க ஸ்தானமென்று தெரிவு செய்தார். மதுரையிற் பணியாற்றுவதற்காக 1834ம் ஆண்டு ரொட்ட, ஹோய் சிங்டன் என்னுமிரண்டு மிஷனரிக் குடும்பங்கள் அனுப்பப்பட்டன. சில மாதங்களுள் ஹோய்சிங்டன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணந் திரும்பினார். அவருடைய இடத்திற்கு எக்கார்ட் என்பவரை அனுப்பினார்கள். இவர்களிருவரும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் பணியைத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் சிறிது

காலத்தின் பின்னர், தமிழ்மொழியை நன்கறிந்தவரும் பள்ளிக்கூடங்களை அமைத்து நிர்வாகஞ் செய்வதில் மகோண்னதச் சாதனைகளை நிறைநாட்டி யவருமான டானியல் பூவரைத் தங்களுக்கு வந்து உதவி செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். டானியல் பூவர் அப்பொழுது வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியின் அதிபராகவிருந்தார். அப்பதவியை உதறித் தள்ளி விட்டு, மதுரைக்குச் செல்வதற்கு அவர் ஆயத்தமானார். செமினரியின் தலைமைப் பொறுப்பையேற்கச் சிறந்த கல்விமானும், ஆராய்ச்சியாளனும், பக்தனு மாகிய ஹோய்சிங்டன் என்னும் மிஷனரி இருப்பதைக் கண்டார். 1835ம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியைக் ஹோய்சிங்டனிடம் ஓப்படைத்து விட்டு மதுரைக்குப் புறப்படலானார். தமது மனைவியையும், வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியிற் சிறந்த மாணவர்களிற் சிலரையும் அழைத்துக் கொண்டு மதுரைமாநகர் சென்றடைந்தார். டானியல் பூவர் மதுரை சென்ற வுடனேயே தமிழ்ப் பள்ளிகளையும், விடுதிப்பள்ளிகளையும் அமைப்பதில் ஊக்கமாக ஈடுபட்டார். இவரே, மதுரைமாவட்டத்தின் மிஷன் பள்ளிய மைப்பின் தந்தை என்று கருதப்படுகின்றார்.

டானியல் பூவர் மதுரையில் பணி தொடங்கிய காலத்தில் பணியாற்றிய வட்டுக்கோட்டை செமினரிப் பழைய மாணவர்கள் பின்வருமாறு:—

ஜோன் ஆர்னல்ட, பிரான்சிஸ் அஸ்பரி, ஜோன், பிரெக்கன்றிட்ஜ், E. F கூலி, நிக்கொலஸ் மதே, N. H. ரேமன்ட், J. W. தக்கர், H. K உகையிற், S. உவின்பிரட், C. றைற், சாமுவேல் வில்லவராயர், யேமஸ், கேட்லூட், சீமோன் இராஜகாரியர், G. H கல்லக், A. செறன்றி, B. கெல்லக், C. மேதர், E. ரூக்லூட், T. ஸ்பென்சர், N. ஸ்ரேங், B. தப்பன், J. S. தப்பன், E. வாறன், S. P. வில்லியம்ஸ்.

இவர் பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பிக்கு முன்பு, மதுரைமாநகரிலிருந்த பழைய அரண்மனையில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தை நடத்தினார். இந்தப் பொதுக்கூட்டத்திற்கு ஆங்கிலேயர், ஆங்கிலோ-இந்தியர், பிராமணர், செட்டிமார் உட்பட ஏறத்தாழ எழுநூறு பேர்வந்திருந்தனர். டானியல் பூவர் இந்தக் கூட்டத்திலே, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்கள், விடுதிப் பாடசாலைகள் என்பவற்றின் உயர்வுகள் பற்றியும், அவற்றினாலேற்பட்ட நன்மைகள் பற்றியுங் சொற்பொழிவாற்றினார். இன்னென்றான், அவர் இப்படியான தொரு கூட்டத்திற்கு ஒழுங்கு செய்தார். ஆனால், அப்பொழுது அவருக்கேற்பட்ட அனுபவம் பவுல் அப்போஸ்தனுக்கு எபேசுவிலேற்பட்ட அனுபவம் போலவே இருந்தது. இந்தக்கூட்டத்

தையும் டானியல் பூவர் பழைய அரண்மனையிலேயே நடத்தினார். இந்தக் கூட்டத்தின் போது தமக்கேற்பட்ட அனுபவத்தைப் பின்வருவாறு கூறுகின்றார்.

“நாம் திரும்பிப் பாதுகாப்பாக எம்முடைய இடத்தைச் சேருவது எப்படியென்பதே, அப்பொழுது பெரும்பிரச்சினையாகி விட்டது. அந்தக் கட்டத்தில், அவ்விடத்திற் செல்வாக்குக் கொண்டிருந்த பல சுதேசப் பெரியார்கள் அங்கு வந்தார்கள். அவர்களை எம்மிடம் அழைத்து, கூட்டங் கட்டுக்கடங்காமல் இருப்பதற்கு தனியான தொரு இடத்திற்குற்குச் சென்று, கூட்டத்தைத் தொடருவோம் என்று கூறினேம். இவ்வாறு அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டே அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிப் பாதுகாப்பாக வெளியேறினேம். மக்கள் கூட்டம் எம்மைத் தொடர்ந்து வந்தது. இடையிடையே கூக்குரல் கள் கேட்டன. மாநகரின் வாயிலை நீங்கியவுடன், வெளியே இருந்த ஒரு பரந்த முற்றவெளியில் அவர்கள் எல்லோனுங் கூடினார்கள். அவர்களை நிறுத்தி, ஒரு சிலவார்த்தைகளுக்குச் செலிமடுக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். அப்பொழுது ஆங்கு பூரண நிசப்தம் நிலவியது. அப்பொழுது நான், தன் பிள்ளைக்குப் பாலைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த ஓரன்புத் தாயாரின் கதையைக் கூறினேன். அந்தப்பிள்ளை தாயாரின் அன்பீனப் புரிந்து கொள்ளாமற் சினத்தினைலும், விரோதத்தினைலும் தாயாரின் விரங்களைக் கடித்து விடுகிறது. ஆறை தாயாரோ தன் காயத்தைக் கூடக்கவனியாமல், ஒரு தாய்மைச்யே உரிய கனிவுடன் பிள்ளையின் தேவையைக் கவனிக்கிறார்கள். இந்தக் கதையை கூறி, நமது விழயத்தைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டினேன். இதைக் கூறிவிட்டு நான் கொண்டு வந்த எண்ணங்களை அவர்கள் முன்னிலையில் வைப்பதற்கு, இன்னேர் சந்தர்ப்பம் அந்த அரண்மனையில் அளிக்கப்படவேண்டும் என்றேன். அப்பொழுதங்கிருந்தவர்கள் அதற்குடன் பட்டதுபோலச் சிரித்தார்கள். அதற்குப் பின்னர் கூட்டத்தை விட்டு வெளியேறினர். ஆனால், “நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் மிழன் விடுதி வரைக்கும் எம்மைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவர்களுடன் நாம் பேசுவதற்கு அமைதியான தொரு சூழ்நிலை கிடைத்தது.”

இக் கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து பெருந்தொகையானவர்கள் டானியல் பூவரைச் சந்திப்பதற்கு வந்துகொண்டே இருந்தார்கள். தாயின் விரலைக் கடித்த பிள்ளையின் கதையைப் பற்றியும் மக்கள் பரவலாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

டானியல் பூவர் மதுரையிற் கல்விப் பணியுடன், னக்கமாக நற் செய்திப்பணியிலும் ஈடுபட்டார். விஞ்ஞானம் விருத்தியடையாத காலத் திற் குதிரையொன்றினை வாகனமாகக் கொண்டு பல விடங்களுக்கு சென்று இயேசுநாதரின் அன்பைப் போதித்தார். அப்போது சிலர், இயேசு கிறீஸ்துவின் பாடுகளையும், மரணத்தையுங் கேள்வியுற்று, இத் தகைய துன்பங்களைத் தவிர்க்க முடியாத இயேசு கிறீஸ்து கடவுளாக இருக்க முடியமா? எனக் கேட்டனர். அதற்கு டானியல் பூவர், “இயேசு கிறீஸ்து உலகத்தின் பாவங்களைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டி” என்றார்.

பள்ளிக்கூடங்களை அமைப்பதில் நிகரற்று விளங்கிய டானியல் பூவர் மதுரைக்குச் சென்றவுடன், பள்ளிக்கூட அமைப்பிற் பெரும் மாற்றங்களேற்பட்டன. 1836ம் ஆண்டு மதுரையிலும், அதனைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலும் முப்பத்தியேழு பாடசாலைகளே இருந்தன. ஆனால், 1837இற் பாடசாலைகளின் தொகை ஐம்பத்தொன்பதாக உயர்ந்தது. மதுரை மிஷன் ஆரம்பித்து முன்று வருடங்களில் மதுரையிற் கற்ற பள்ளிக்கிழர்களில் அரைவாசிப்பேர் அமெரிக்கன் மிஷன் பள்ளிக்கூடங்களிலேயே கற்று வந்தனரென்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மிஷன் பள்ளிகள் 1836இல் திண்டுக்கல்விலும், திருமங்கலத்திலும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1838இல் திருப்புவனத்திலும், 1839இல் இலங்கையிலும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1842ம் ஆண்டிலே மதுரை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மூவாயிரத்து அறுநாற்று ஐம்பத்திமூன்று பிள்ளைகள் அமெரிக்கன் மிஷன் பள்ளிகளிற் படித்து வந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அமைந்தது போலவே, மதுரை மாவட்டத்தில் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். இந்த ஆங்கிலப் பள்ளிக் கூடங்கள் மாணவர்களுக்கு விஞ்ஞான உண்மைகளைக் காட்டிலும், இலக்கியக் கலையைக் கூடுதலாகப் போதிக்க வேண்டுமென்று டானியல் பூவர் எழுதினார். விடுதிப் பாடசாலைகளும் உருவாக்கப்பட்டன, உடுவில் மகளிர் கல்லூரியிற் கற்று வெளியேறிய பெண்பிள்ளைகளுக்குச் சீதனப் பணம் வழங்கியது போலவே, திண்டுக்கல் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையிற் கற்று வெளியேறியவர்களுக்கும் சீர்வரிசை வழங்கப்பட்டது.

டானியல் பூவரின் கல்வித்திட்டத்திற் கொடுமுடியாக அமைந்தது செமினரியாகும். மதுரையிலும் இவ்வாறு ஒரு செமினரியை அமைக்க

முயற்சி செய்தார். அலை, வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியின் பாடத்திடம் போலன்றி, மக சூருமாரைமட்டும் உருவாக்குகின்ற செமினரியாக அது அமைய வேண்டுமென்ற மின்னரிமார் நினைத்தார்கள். 1840ம் ஆண்டில் டானியல் பூவர் தமக்கத்திலிருந்த மங்கம்மாள் கோடை வாசல் ஸ்கலத்தைப் பெற்றுயன்றார். நீந்த வாசல் ஸ்கலம், அப்போது இலங்கையின் பிரகம நீகியரசராகவிருந்த சேர் அவைக்சான்டர் ஜோன்ஸ்ரன் என்பரூக்குச் சொந்தமாக “விருந்தகு” டானியல் பூவர் நீந்த வாசல் ஸ்கலத்தை காம், செமினரி அமைப்பகற்குத் தந்துகவுமாறு, சேர். அவைக் ஸான்டர் ஜோன்ஸ்ரனைக்கு எழுதினார். அலை, மங்கம்மாள் வாசல் ஸ்கலத்தை வாங்குக் கிட்டம் பின்னர் கைவிடப்பட்டது. தெனைத் தொடர்ந்து தமக்கத்திலும், பின்னர் திருமங்கலக்கிலும் செமினரியாக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்தியாக இந்தச் செமினரி பசுமலையில் அமைக்கப்பட்டது. செமினரி, பசுமலையில் உருவாகிய காலத்தில் டானியல் பூவர் கமது மதுரைப்பணியை முடித்துக் கொண்டு யாழ்ப் பாணங் திரும்பிவிட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பசுமலையில் அமைந்த சொரினரியின் உயர்கல்விப்பிரிவே பின்னர்; அமெரிக்கன் கல்லூரி யாக வளர்ச்சி அடைந்தது.

டானியல் பூவர், மகுரையில் பணிபுரிந்த ஆறு வருடங்கள், அதாவது 1835ம் ஆண்டிற்கும், 1841ம் ஆண்டிற்கு மிடைப்பட்ட காலம், மகுரை மின்ன வாலாற்றின் உற்பத்திக் காண்டம் என்றாம். மகுரை மின்னில் நிலவிய இக்கட்டான நிலையைப் போக்குவரத்தாக டானியல் ‘பூவர்’ சட்டியாக மதுரைக்கு அழைக்கப்பட்டார். அவ்வாறே, 1841ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய நெருக்கடியைத் தீர்க்கத் திரும்பவும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அழைக்கப்பட்டார். 1840 ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணத்தில் மின்னமாரின் தொகை மிகவுங் குறைவாகவிருந்தது. தெல்லிப்பளையிற் பணியாற்றவகற்கு ஏற்ற தொண்டர் இல்லாமலிருந்தது. எனவே U. C. B. F. M. இன் செயலாளரான டாக்டர் ரூபஸ் அண்டர்ஸன் அவரையும் மனைவியையும் யாழ்ப்பாணந் திரும்பும்படி பணித்தார், டானியல் பூவரை மதுரைக்கு எடுத்துச் செல்வதற்குக் காரணமாகவிருந்த நெருக்கடி போன்ற பாரிய நெருக்கடி இப்போதவரைத் திரும்பவும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அழைக்கின்றது எனக் குறிப்பிட்டார். எனவே, மதுரையிற் தமது ஆறு வருடகாலப் பணியை முடித்துக்கொண்டு, 1841ம் ஆண்டு அக்ரோப்பர் மாதம் டானியல் பூவர் திரும்பவுந் தெல்லிப்பளைக்குச் சென்றார்.

அதிகாரம் ஆறு.

எழுத்தாளர் டானியல் பூவர்:— டானியல் பூவர் பத்திரிகைத்துறை, அச்சக்த்துறை, நூற்பண்பாடு (BOOK CULTURE) என்பன நன்கு வளர்ச்சியடைந்திருந்த ஒரு சமுதாயத்திலே தோன்றியவர். மசாக்குசெட்டஸ் சமுதாயத்திலேதான் முதலாவது அமெரிக்கப் பத்திரிகை ஆரம்பமான தென்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். டானியல் பூவர் அங்கம் வகித்த கொங்கிறிகேஷன் வில்ற திருச்சபையாரும் எழுத்துத் துறையில் அதிக பரிச்சயமுடையவர்கள். அந்தத் திருச்சபை தோன்றிய காலத்திலிருந்தே, ஏனைய சபைகளின் கண்டனங்களை எதிர்த்தும், தனது கொள்கைகளை விளக்கியும் துண்டுப்பிரசரங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

டானியல் பூவர் யாழ்ப்பாணத்து மக்களிடையே எழுத்துப் பழக்கம், வாசிப்புப் பழக்கம் குறைவாக விருப்பதனைக் கண்டு வேதனைப்பட்டார். பள்ளிக் கூடங்களையும், பல்கலைக்கல்லூரியையும் உருவாக்கியதன் பின்னர், மாணவர்கள் படிப்பதற்கென நூல்களை உருவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார். அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் வருவதற்கு முன்னர் இலங்கை மக்கள் ஏட்டுச் சுவடிகளிலேயே நூல்களை எழுதிப் படித்தார்கள். ஏட்டுச் சுவடி களிலிருந்து படிப்பது மிகவும் அரிது. அவற்றைப் பாதுகாப்பது அதனை விட அரிது. எனவேகான் டானியல் பூவர், 1816 இல் யாழ்ப்பாணம் வந்தவுடனேயே அமெரிக்காவிலிருந்து அச்சகமொன்றைப் பெறுவதற்கு அருமுயற்சி செய்தார். அச்சியந்திர மொன்றினை அச்சகவிற்பன்னர் ஒரு வருடன் அனுப்புங்கள் என்று, திரும்பத்திரும்ப பொஸ்டனிலிருந்த தாய்ச் சங்கத்திற்குக் கடிதங்கள் வரைந்தார். அவர் விரும்பியவாறு 1820இல் ஜேம்ஸ் கரட் என்பவர் அச்சியந்திரமொன்றுடன் இலங்கைக்கு வந்தார். ஆனால் டானியல் பூவருக்குக் கைக்கெட்டியது வாய்க் கெட்டவில்லை. பிரிட்டிஷ் தேசாதிபதியாகவிருந்த எட்வேட் பான்ஸ் அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் அச்சகம் நடத்த அனுமதிக்கவில்லை. 1834ம் ஆண்டு, கோல்புறாக் சீர்திருத்தங்களுக்குப் பின்னரேதான், இவ்வச்சகத்தை அமெரிக்கன் மிஷனரிமாரினால் நடத்த முடிந்தது. டானியல் பூவர், அச்சகப் பணியில் ஊக்கமாக ஈடுபட்டார். தமிழ்க் கல்வியிற் தரத்திற் கேற்ற “பாடநூல்” என்ற முறை, இவர் காலத்திலேயே ஆரம்பித்தது. 1835ம் ஆண்டு மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணப் பாடநூற் சங்கம் என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்திப் புவியியல் போன்ற புதிய துறைகளில் நூல் வெளிவர உதவி புரிந்தனர். அவர்களுடைய பிரசரங்களிலே தலைசிறந்தது, ‘‘பாலபோதம்’’ என்றழைக்கப்பட்ட,

ஒன்றிலிருந்தது ஜந்து வரையிலான தமிழ்ப்பாடநூல் வரிசையாகும். இந்த நூல் வரிசையே, ஆறுமுகநாவலரின் “பாலபாடம்” என்ற பாட நூல் வரிசைக்கு வழிகாட்டியாக விருந்தது. இதுவே, தமிழில் எழுந்த முதலாவது நவீனப் பாடநூல்வரிசையாகும்.

தமிழ் மொழியின் நிலைமை பற்றி டானியல் புவர் கவலை கொண்டார் அதன் நலோய முன்னேற்றத்திற்கும், சமுதாயப் பயன்பாட்டிற்குத் தன்னாலி யன்றதைச் செய்ய விழைந்தார். வட்டுக்கோட்டைச் செமிரியின் மாண வர்கள் மூலமாகவும், தன் எழுத்துப் பணியின் வாயிலாகவுந் தமிழ் மொழியை உலகப்புகழில் ஏற்றுவதற்கு உறுதி பூண்டார். தமிழ்மொழி யின் தனித்துவத்தையும், பெருஞ்சிறப்பையும் நன்குணர்ந்து கொண்ட அவர், அத்தகைய மொழியை அனைத்து வளர்க்க விரும்பினார். விளைவாக, வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியின் மாணவர்களுக்குக் கட்டுரைப் பயிற்சி யைத் திட்டமிட்டு நல்ல முறையில் வழங்கத் தொடங்கினார். ஏனெனில், அன்றைய தினம் வரையிற் தமிழ் உரை நடை என்பது, பெரும்பாலும் இல்லாததொன்றுக்கே இருந்தது. இந்த உரைநடை வளர்ச்சியின்மை யானது டானியல் பூவரை வேதனைப் படுத்தியது. காரணமென்னவெனில் செமினரி மாணவர்களின் தாய்மொழி மூலக் கல்விக்கு, உரைநடைவளர்ச்சியின்மையானது, ஓர் இடையூருக் விருந்தத்து தான். இதை மாற்றிய மைத்தே தீருவதென்று அவர் திடசங்கற்பம் பூண்டார்.

பற்பல கோணங்களிற் பாடத்திட்டங்களுக்கேற்றவாறு தமிழ்க்கட்டுரைப் பயிற்சியைத் தாராளமாகக் கொடுக்கத் தொடங்கினார். பண்டு தொட்டு அன்றுவரை, செய்யுள் வடிவங்களிலேயே நமது செந்தமிழ் மொழியானது வளர்ச்சியுற்றிருந்தது. கட்டுரைவடிவத்தைப் பற்றி அது கருத்திற் கொள்ளவுமில்லை. கவலைப்படவும் இல்லை. அப்படியானதொரு காலகட்டத்திலேயே, டானியல் பூவரின் இந்தத் தமிழரைநடைப்பயிற்சி வழங்கல் ஆரம்பமானது. புனிதத்தமிழ்மொழிக்கு இது புத்துயிர் ஊட்டியது. பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்களைத் தமிழ்மொழியிற் பெயர்க்க வும், இறவாத புகழுடைய புது நூல்களைத் தமிழ்மொழியில் இயற்றவும், ”டானியல் பூவரின் இவ்வரிய முயற்சி வழிகோவியது.

முழுமையானதொரு பல்கலைக்கழகப் பிள்ளையிற் கல்விப்பயிற்சி பெற டானியல் பூவர் போன்ற அமெரிக்கள் மின்னிமாரின் துறிம்

மொழிக்கல்வித் திட்டங்கள் பரந்து விரிவுபட்டவையாகவும், ஆழமான ஆராய்வுகளுக்குப்பட்டவையாகவும், விளங்கின. கல்விப் போதனை அளிப்பதற்கும், அதன் மூலம் மதப்போதனை அளிப்பதற்கும் தாய்மொழியின் செழிப்பான வளர்ச்சி, மிக மிக அவசியமானது. வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி யின் மாணவர்கள் அதிலே பரிபூரணமான ஆளுமையும், ஆற்றலும் பெற வேண்டும் என்பதில் டானியல் பூவர் உண்மையான ஆர்வத்தோடிருந்தார்.

மேல் நாட்டுப் பஸ்கலீக்கழகப் பாணியில் அவரது தமிழ்மொழி வளர்ச்சித் திட்டம் அமுலாகியது. அவையாவன:—

- (1). தமிழ்ச் சுவடிகளைச் சேர்த்தல்,
- (2). தமிழ்க்கழகம் அமைத்து ஆய்வு செய்தல்,
- (3). நூல் நிலையங்களை அமைத்தல்,
- (4). ஏனையமொழிகளுடன் தமிழை ஒப்பீடு செய்தல்,
- (5). தமிழ்ச் சொற்பிறப்பாய்வு செய்தல்,

என்பனவாகும். வானமளந்திடும் வண்மைத் தமிழ்மொழிக்கு வளமும், பலமும் மேலும் ஊட்டும் வகையில் இவை அமைந்தன என்றால் அது மிகையல்ல. அமெரிக்கன் மிஷனரிமாரின் தமிழ்ப்பணி, இதன் மூலம் பாராட்டத்தக்க முறையில் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

அறிலுட்டலும், அதன்வழியாக ஆக்கமாற்றலும், தமிழ்மொழியாலே சாத்தியப்படாது என்று கருதிய பிறநாட்டுக் கல்வியாளர்களிடையே, டானியல் பூவர் போன்ற தமிழை உணர்ந்து கற்ற, பேரறிஞர்களும் இருந்தனர். இவர்களின் இடைவிடாத உழைப்பின் பயனே, வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியில் நிகழந்த தமிழரை நடை வளர்ச்சியாகும். இதில், டானியல் பூவரின் பங்களிப்பே மிகவுயர்ந்து நின்றது. அந்தத் தனிமனித முயற்சியின் விளைவான், கூட்டு மனித முயற்சியானது, தமிழ் வக்கிய வரலாற்றில் ஒரு தனியிடத்தைப் பிடித்தது.

தமிழிலக்கியங்களைத் தாங்கிய பழந்தமிழ் ஓலைச்சவடிகளைச் சேகரித்துப் பாதுகாப்பதில், அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் காட்டிய ஆர்வம் போற்றக்கிய தொன்றாகும். இதற்காக, அவர்கள் உள்ளூர் அறிவுஜீவிகளுடனும்,

தமிழ்த் துடிப்பு ரிக்கவர்களுடனுந் தொடர்புகளை மேற்கொண்டனர். பல வேளோகளிற் தென்னிந்தியாவிலுள்ள தமிழறிஞர்களுடனுங் கூடத் தொடர் புகளை ஏற்படுத்தினர். இவ்வாறுகப் பலவழிகளிலும் பழந்தமிழ்ச் சுவடி களைச் சேகரித்து வைப்பதிற் கண்ணுங் கருத்துமாகவிருந்த டானியல் பூவரை ஒத்த அமெரிக்கன் மிஷனரிமார், “தமிழ்க் கழகத்தை நிறுவியதை ஆக்கபூர்வமான செயல்களிலொன்றாகும்.

அச்சக வசதியின்மை உள்ள அந்தக் காலகட்டத்தில், அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் ஓலைச்சுவடிகளிலேயே தங்களது மதக் கருத்துக்களையும், கல்விக் கருத்துக்களையும் எழுதி வெளிப்படுத்தினர். பிற்பாடு அச்சியந்திர வருகைக்குப் பின்னர்தான், துண்டுப் பிரசரங்கள் மூலமாகவும், சிறு சிறு புத்தகங்கள் மூலமாகவும் தமது சிந்தனைகளையும், என்னங்களையும் பொது மக்களுக்குப் புலப்படுத்தினர்.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே பணியாற்றிய சி. எம். எஸ். மிஷனரி யான ஜோஸஃப் நெற் என்பவர் வைத்திருந்த பழந்தமிழ் ஓலைச் சுவடிகள் சாலையை, அவரது மரணத்திற்குப் பின்னர், அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் முழுமையாக வாங்கிக் கொண்டனர். அத்தமிழ்ச் சுவடிச்சாலையின் பொறுப் பாளராக வீ வை ஸ்போல்டிங் என்னும் அமெரிக்கன் மிஷனரி அமர்த் தப்பட்டார். மேற்படி தமிழ்ச் சுவடிச்சாலையை அலங்கரித்த பழந்தமிழ்ச் சுவடிகள் யாவும், பிற்பாடு, வட்டுக்கோட்டைச் செயினரி நூல் நிலையத் திற் சேர்த்து வைக்கப்பட்டன. தொடர்ந்தும் தமிழ்ச் சுவடிகளைச் சேகரிப் பதில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உழைத்தார்கள். இதைப்பற்றிய அமெரிக்கன் மிஷனரிமாரின் முயற்சிகளையிட்டு, 1830ம் ஆண்டுச் செயினரி அறிக்கையில் டானியல் பூவர் பின்வருமாறு எழுதினார்.

“கதேச நூல்களைப் பொறுத்தவரையிலுங் கீழைத்தேய இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஏணை நூல்களைப் பொறுத்தவரையிலும் நிலைமை திருப்பதிகரமாகவில்லை யெனினுஞ் கதேச நூல்களைத் திரட்டுவதிற் சிறிதளவு முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளோம். இவற்றைக் குறித்த நூல்கள் எவையெனினும் மிகுந்த நன்றி யுணர்வுடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.”

1831ம் ஆண்டளவிற் பின்வரும் ஏட்டுச் சுவடிகள் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியின் நூல் நிலையத்தில் இடம் பெற்றிருந்ததாகவுங் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“நன்னூல் விருத்தியரை, நல்வழி, முதுரை, திருக்குறள், கந்த புராணத்தின் சில பகுதிகள், என்னவும் முதலியன்.”

பி. சி. மெக்ஸ் எனும் மிஷனரி, இந்தச் சுவடி நூல்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கு, மிகுந்த பிரயாசமுங், கவனத்தோடு கூடிய கடுபாடுந் தேவைப்படுகின்றன வென்றும்; யாழ்ப்பாணத்தின் சுற்றுச் சூழற் சுவாத் தியமும், இங்கு காணப்படும் பல்வேறு வகையான பூச்சிகளும் நூல்களின் அழிவுக்குக் காரணமாகவிருக்கின்றன என்றுந் தமது கடிதமொன்றிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இத்தகைய அரிய பல முயற்சிகளின் பயனாகவே, 1852ம் ஆண்ட வளில் தமது நூல் நிலையத்திலே அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் ஏறத்தாழ நூற்றி முப்பத்தாறு தமிழ் நூற் சுவடிகளைச் சேகரித்து வைத்திருக்க முடிந்தது. லீ வை ஸ்போல்டிங் என்ற தமிழ் நூற் சுவடிக்காப்பகப் பொறுப்பாளர் எழுதி வெளியிட்ட “தமிழ் நூலாசியர்களினதும், அவர்களது ஆக்கங்களினதும் அட்டவணை” என்ற நூலிலே மேற்படி நூற்றி முப்பத்தாறு நூல்களின் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

டானியல் பூவரின் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி மூலமாக, அவர் முடிக்கிவிட்ட தமிழ்மொழி வளர்ச்சிப் பணியானது, தமிழ்மொழியியல் வரலாற்றிற் தகுதிகளோடு கூடிய இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது. பழந்தமிழ் ஏட்டுச் சுவடிகளின் சேகரிப்பும், அவற்றின் பாதுகாப்பும் அதிலே மிக முக்கிய பங்கினை வகிக்கிறது. செல்லரித்த ஒலைச் சுவடிகள் சேதமாகி அழிந்தொழியாமலும், கறையான்களும், காலநிலை மாற்றங்களும் அவற்றை விழுங்கிவிடாமலும் பாதுகாத்து, அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளுக் கெல்லாம் அவற்றை வழங்குவதென்பது மிக மிகக் கடினமான செயலாகும். இருந்த போதும், அந்தளவிற்கு அப்பணியை நிறைவேற்ற முயன்ற டானியல் பூவர் போன்ற அமெரிக்கன் மிஷனரிமாரின் கண்ணியம் மிக்க கடமையுணர்வு போற்றிப் புகழப்படவேண்டிய தொன்றாகும்.

அமெரிக்கன் மிஷனரிமாரின் தமிழ்க்கழகம், அவர்களது தமிழறிவை வளர்த்துக் கொள்ளவும், தமிழ் மொழியைப் பரந்து பட்டதாக விரிவுபடுத் திக் கொள்ளவும், வழிவகுத்தது. அதற்கெனத் தனியானதோர் நூல்நிலையமும் நிறுவப்பட்டது. தூய தமிழ்ச் சரிப்பையும், மரப்புச் சொற்றெழுதர் கணையும் ஜபந்திரிபறக் கற்றறிந்தனர். தத்தமது தவறுதல்களைப் பரஸ்பரந் தங்களுக்குள்ளேயே சுட்டிக்காட்டித் திருத்திக் கொள்ளவும், ஒரே மாதிரி யான தமிழெழுத்துக் கூட்டலை உருவாக்கிக் கொள்ளவுந் துணைபுரிந்தது.

தமிழிலே அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் பெற்றுக்கொண்ட முறையான பயிற்சியின் பயனுக்குப் பிராமணச் சமுதாயத்திற்கென ஆறு துண்டுப் பிரசரங்களை எழுதி அச்சிட்டனர், அவற்றில் மத சபந்தமான தமது கருத்துக்களைப் பிராமணர்களுக்குத் தெரிவித்திருந்தனர். இந்த ஆறு துண்டுப் பிரசரங்களும் ‘எழுத்தாளர்’ டானியல் பூவரைத் தமிழுலகத்திற்குப் பெருமையோடு அறிமுகப் படுத்தியது. ஆம், அவரே அவற்றை முழு மையாக எழுதி, அமெரிக்கன் மிஷன் சார்பில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். டானியல் பூவரின் தமிழ் எழுத்தாற்றலையும், மொழிப்பிரயோகத்திற்கிணமும் எடுத்துக் காட்டுமொரு துண்டுப் பிரசரம் பின்வருமாறு:—

‘‘சைவக்குருமாருக்கும், புரோகிதராகிய பாப்பரசருக்குங் கிறி ஸ்து மார்க்கப் போதகர் பட்சமாய் எழுதுவது:—

இந்தக் காகிதத்திற் சொல்லியிருக்கிறது, சருவ சிருஷ்டிகராயும், சருவ சிரேட்டராயும் இஒக்கிற தேவனை அறிந்து, அவரை வணங்க ஏவுகிற நியாயங்களேயன்றி, அவரை நிந்தித்தற்கான தல்ல, அதிலும் நீங்கள் தமிழருக்குள் ஒழுக்கத்திலுங் குலத்திலும், வேதப்பியாசத்திலுஞ் சிரேட்டராதலால், நாங்கள் எழுதும் நியாயத்தை நீங்கள் சீர்தூக்கிப் பார்த்துத் தீர்மானிப்பீர்களென்று விரும்பி இதை எழுதுகிறோம். நாங்களும், நீங்களுங் குலதருமத்தில் வித்தியாச முடையவர்களாயிருந்தும், ஒரே தேவனுற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டமையால், ஒரே பிதா புத்திரராய் இருக்கிறோம். ஆதலால், நாங்கள் மேற்கொள்கிற வேதந் தப்பாயிருந்தால், அந்தத் தப்பை எங்களுக்கு அறிவித்து, உங்கள் வேதத்தை எங்களுக்குக் கொடுத்து, எங்களைத் தேவன் நியமித்த உலோகத்திலே நிறுத்தி நடத்துவது உங்களுக்குக் கடமையாயிருக்கும். உங்கள் வேதந்தப்பயயிருந்தால், நாங்களும் உங்களுக்கு அப்படிச் செய்வது எங்கள் கடமையாயிருக்கும்.

இது காரியத்திலே நாம் அச்டடையாயிருந்தால், நமது சிருஷ்டி கராகிய கடவுளுக்கு விரோதிகளாய்க் காணப்படுவோம். ஆத லால், எங்கள் வேதப்பிரமாணத்தின் அடக்கத்தையும், உங்கள் அநாசாசாரங்களிற் சிலதையும் எடுத்துக் காட்டுவோம். விருப் பத்தோடு வாசிப்பீர்களாக.”

ஒரு செயலாக்கம் மிகுந்த எழுத்தாளராக டானியல் பூவர் மிளிர்ந் தார். அவர் எழுதியவற்றைச் செயலாக்குவதிலும், செயலாக்குபவற்றையே எழுதுவதிலும், முழுமுனைப்போடிருந்தார் என்பது நன்கு தெளிவாகிறது. எந்தவொரு விடயத்திலும் அவர் காட்டிய தீவிரமான அக்கறையும், நுணுகிப்பார்க்கின்ற ஆழமான பார்வையும், அந்தப்பேரறிஞரை ஓர் உன்னதமான எழுத்தாளாகவும் ஆக்கிவைத்தன என்றால், அதில் வியப்பேசு மில்லை. ஆழ்ந்த கடவுற்பற்று, உயர்ந்த மதவிசுவாசம், மிகச் சிறந்தகல்விச் சிந்தனை, பரந்த விரிந்த பொதுஅறிவு ஆகியவற்றின் மொத்த உறைவிட மாகத் திகழ்ந்த டானியல் பூவர் அவர்கள், தமது தமிழெழுத்தாற்றல் ஊடாகவும் அவற்றைத் தத்துபமாக வெளிப்படுத்திக்காட்டினார். “வேத வினா - விடை” என்னுஞ் சிறுநூல் ஒன்று அதனைத் தெள்ளத் தெளிவாக நிருபிக்கின்றது. அந்நாவில் இருந்து ஒரு சிறு பகுதி பின்வருமாறுமை கிறது:-

2 ம் பிரிவு.

“16. தேவதூதன் அவர்களுக்கு என்ன அறிவித்தான்? இன்று கர்த்தராகிய கிறிஸ்து என்னும் இரட்சகர், உங்களுக்குத் தாவீதின் ஊரிலே பிறந்திருக்கிறார். பிள்ளையைத் துணி களிற் சுற்றி, முன்னணையிற் கிடத்தியிருக்கக் காண்பீர்கள். இதுவே உங்களுக்கு அடையாளம் என்று அறிவித்தான்.

17. அத்துடன் வேறென்ன விசேஷம் தடந்தது? பரமசேஸையின் திரள் அந்தத் தூதனுடன் சேர்ந்து, உன்னதத்திலிருக்கிற தேவனுக்கு மகிமையும், பூமியிலே சமாதானமும், உண்டாவதாக; என்று சொல்லித் தேவனைத் துதித்தார்கள்.”

3 ம் பிரிவு

68. கிறிஸ்து நாதர் தாம் பாடுபடப்போகிறதைப் பற்றிச் சீட்டிருக்கு அறிவித்திருந்தாரா?

ஆம்; தாம் மனிதருடைய கையில் ஓப்புக் கொடுக்கப் படுவதைப் பற்றியும், அவர்கள் தம்மைக் கொலை செய்வதைப் பற்றியும், தாம் மரணமடைந்து மூன்றாம் நாளிலே உயிர்த் தெழுவதைப்பற்றியுஞ் சொல்லியிருந்தார்.

69. தாம் பாடுபடும் நாள் இன்ன நாள் என்றால் சொன்னாரா?

ஆம்; அவர் சீஷரை நோக்கி, “இரண்டு நாளைக்குப் பின்பு பஸ்காப் பண்டிகை வரும் என்று அறிவீர்கள். அப்பொழுது மனுஷருக்குமாரன் சிலுவையில் அறையப் படுவதற்கு ஓப்புவிக்கப்படுவார்.” என்றார்.”

இவ்வாறுக, டானியல் பூவர் அவர்களின் எழுத்துலகப்பணியானது, வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி வாயிலாக, எழுச்சி மிகுந்த ஏற்ற நடை போட்டுப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டது.

அதிகாரம் ஏடு.

வாழ்விலும் தாழ்விலும்:— செல்வ வளங்கள் யாவுன் செழித்தோங்கும் அமெரிக்கா என்னுங் குபேர நாட்டின் குடிமகன் டானியல் பூவர், தாய்நாடு தருகின்ற தாராளச் சுகங்களையெல்லாம் உதறித் தள்ளி விட்டு, ஒர் உண்ணதமான மிஷனரி ஊழி யனுகத் தன்னை உருவாக்கிக் கொண்டு இலங்கைக்கு வந்தார். அபாயங்கள் பல குழ்ந்தைகள் பயணத்தினாடாகத் தம் குழுவினரோடு இங்கவர் வருகைதந்தார். பிறந்த நாட்டைத் துரந்து விட்டு; புதுந்தநாட்டில் அவரது புனீதப் பணிகளை நிறைவேற்றி வைத்தார், டானியல் பூவர். மதம் பரப்பவந்த அவர், மக்கள் மனத்தோறும் அன்பு மனம் பரப்பி நின்றார்; வென்றார். கல்வியறிவுங் கடவுள் நம்பிக்கையும், டானியல் பூவரின் இரு கண்கள். கடமைநெறி கவருத அவருள்ளத்திலோ, காலம் ஏற்படுத்திவிட்ட புண்கள்.

அன்றைய யாழிப்பாணத்தில் வசதிகளும், வாய்ப்புகளும் மிக மிகக் குறைவான தாகவே இருந்தன. அதிலும், அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த டானியல் பூவர் குழுவினருக்கு அது மாபெரும் பிரச்சனையாகவே இருந்தது. முற்றிலும் புதிய குழுலுக்கு அவர்கள் முகங் கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள். அந்த அனுபவங்கள் அவர்களுக்கு உண்மையிலேயே அந்தியமானவை. வந்த நாட்டின் காலமாற்றங்களும், அவை தந்த நோய்களின், பெரிய தாக்கங்களும், டானியல் பூவருக்கும், அவர்தம் குழுவினருக்கும் ஆற்ற முடியாத சோதனை

களாக அமைந்தன. விளைவாக, யாழ்ப்பாணத்திற்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்த சிறிது காலத்திலேயே, டானியல் பூவரின் உடன் ஊழியர்களான திரு. வொரன் அவர்களும் திரு. றிச்சேட்ஸ் அவர்களும் மரணமடைந்தார்கள்.

இடப்பல நேர்ந்தபோதும், இடிந்தபோய்த் துவண்ணவிடாமல், விட்ட இடத்திலிருந்து விறுவிறுவென்று பணியாற்ற தொடங்கினார் டானியல் பூவர். உடன் வந்த மிழன் சகோதரர்கள் இருவரின் உயிர் பிரிந்தாலும், அந்தக் துயரத்தின் அதிரடியைத் துணிவுடன் தாங்கிக் கொண்டார். தெய்வ ஊழியரான அவருக்குள்ளே, ஒரு தீவிரமான ஈதரியம் வந்து சேர்ந்தது. இந்தக் தெரியத்தின் தேவையானது, 1821ம் ஆண்டு அவரது அன்பு மனைவி சூசன் அம்மையார் இறந்தபோது, உச்சக்கட்டத்துக்கே வந்துவிட்டது. நிலைகலங்காத அவரின் நெஞ்சுச்சுதி, ஏற்றுக்கொண்ட மிழன் பணியிலே, அவருக்கிருந்த ஈடுபாட்டின் உண்ணத்தக்காட்டுவிறது. அவரது வாழ்க்கைத் துணைநலமாகிய சூசன் அம்மையாரின் மரணம் குறித்து திருமதி. விளைவிலோ அம்மையார் எழுதிய வசனங்கள் நமது உள்ளத்தையும் தொடுவதோடு, டானியல் பூவருக்கான இழப்பின் விசாலத்தையும் நமக்கு உணர்த்துகிறது. நெஞ்சை நெகிழிவைக்கும் அந்த வாசகங்கள் பின்வருமாறுமைகின்றன:—

(திருமதி சூசன் பூவர் பிரிவு)

“அவருடைய முடிவு பேரானந்தமாகவும், வெற்றியாகவும் அமைந்தது. மெல்ல, மெல்ல மறைந்து போகும் அந்த ஆன்மாவின் தலையணையருகே நிற்பதும், அவருடைய கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்பதும் பெரும் பாக்கியமாகவிருந்தது.”

‘எனது அருமைக் கணவரும், பின்னோக்களுங்கூட, என்னை உலகத் தோடு இனிப் பின்தித்துக் கொள்ளமுடியாது. அந்தப் பாசக் கபிறுகூட, அறுந்து விட்டது. இது, நான் என்னிப்பார்க்கத் துணியாத மகோன் எத வெற்றி. எல்லாப் பினைப்புக்களும் நீங்கிவிட்டன.’’

இந்த வாசகங்களை அவர் அடிக்கடி கூறிக்கொண்டிருந்தார். தமது ஏறும்பாகி விட்ட கரங்களை உயர்த்தி, தமது அருமைக் கணவரையும், பின்னோக்களையும் பார்த்துக் “கறையானும், மண்ணும், புழுக்களும் இந்தச் சரீரத்தைத் தூய்மைப்படுத்தவே செய்யும்.”
(CORRUPTION EARTH WORMS SHALL BUT REFINE THIS FLESH).

நேரம் நடுநிசியாகி விட்டது. அவரை மெதுவாக உயர்த்தி யன்ன ஸருகே உட்காரவைத்தோம். யன்னலுக்கு வெளியே இருள் கவ்வியிருந்தது. அப்பொழுது அவர், “புறவிருள் குழந்திருக்கிறது” என்று ர. (THERE IS OUTER DARKNESS).

நாயோன்று பயங்கரமாக ஊளையிட்டது. அப்பொழுது தமது சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டு, “வெளியே நாய்கள் நிற்கின்றன” என்றார்.

முடிவு சமீபித்து வருவதனை உணர்ந்தோம். எனவே, அவருடைய கட்டிலைச்சுழி வட்டமாக நின்று, “இயேசுவே வீரர் சேஜெயோடு (JESUS WITH ALL THY SAINTS ABOVE) என்ற பாடலைப் பாட ஆரம்பித்தோம். அவ்வேளை “மகிளை தொடங்கி விட்டது.” என்று கூறிக் கொண்டே இருந்தார். முகம் பிரகாசமடைந்து கொண்டே கூறிக் கொண்டே இருந்தார். முகம் பிரகாசமடைந்து கொண்டே வந்தது. அவருடைய சத்தங் குறைந்து வந்தது. நன்பார்களினி அழுகை யொலியைத்தான் கேட்கக் கூடியதாகவிருந்தது. மீண்டும் அவர், “இயேசுவை ஒளியுடனும், மகிளையுடனும் காண்கின்றேன். அவருடைய தேரின் சிலலுகள்தான் எவ்வளவு பிரகாசமானவோ?;” என்று கூறினார். கயநினைவற்றவராகிக் கொண்டிருந்தார். கடைசியாக அவர் கூறிய தெல்லாம், “பிதாவாகிய நமது தேவனுக்கு மகிளை! சதஞ்சிய நமது தேவனுக்கு மகிளை! பரிசுத்தாவியாகிய நமது தேவனுக்கு மகிளை! என்பதுதான்.”

இந்த நிலையில் டானியல் பூவர் செல்வி. ஆன் என்னும் பெண் மணியை இரண்டாவது தாரமாகத் திருமணம் புரிந்தார். செல்வி ஆன் நல்லூரிற் பணியாற்றிய சி. எம். எஸ். மதத் தொண்டரின் சகோதரியாவார். தனது மதத் தொண்டுகளுக்கும், கல்வித் தொண்டுகளுக்கும் உதவியும், ஒத்தாசையும் வழங்கி ஊக்குவிப்பதற்கோர் இல்லாள் தேவையெனக் கருதினர். அதன்படியே, முதல் மனைவி குசன் அம்மையாரின் ஆரை இழப்புத் துயரின் மத்தியிலும், டானியல் பூவர் தனது இரண்டாவது திருமணத்தை முடித்துக் கொண்டார். தன் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என்பதை அவர் தலைமேற்கொண்டார்.

தொண்டு செய்யப் பிறந்த தன்னலமற்ற தொண்டனுக்கு, உண்டாகும் வேத ஜீகள் என்பவை, அவனது உள்ளத்திற் பாய்கின்ற சுண்டுகளே இந்தப் பேருண்மையை டானியல் பூவரின் வாகைக்கும் வரலாறும் வலுவோடு நிருபித்தது.

யாழிப்பாணத்திற் தனது மிழன் பணியை ஆரம்பித்தவர், மதுரையிலும் அதை நிறைவேற்றி வைத்தார். பின்னர் யாழிப்பாணத் திரும்பிவந்து, தெல்லிப்பள்குத் தனது சேவையை நல்கியவர், ஈற்றில் மானிப்பாய்க்குந் தன் சேவையைத் தாராளமாக வழங்கினார். இத்தகைய உயர் பணிகளுக்கெல்லாங் “கீர்த்திமணிமகுடம்” வைத்தாற் போல, வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி என்னும், யாழிப்பாணக் கல்லூரியின் மூன்தேடியை டானியல் பூவர் அவர்கள் உருவாக்கி வைத்தார். தன் பெயரை உலகப் புகழிலே ஏற்றிவைத்துக் கொண்டார்.

1855ம் ஆண்டு கலாநிதி டானியல், பூவர் தமது மானிப்பாய் ஊழியத்தை மேற்கொண்டிருந்த வேலௌயில், யாழிப்பாணம் முழுவதையுமே கலக்கியடித்துக் கொண்டிருந்த “கொலரர்” நோயினால் முற்றுகப் பீடிக்கப்பட்டு உயிரிழந்தார். கடுமையான உடல் வாதைகளுக்குப் பின்பே அவரின் மரணங்கு சம்பவித்தது. அந்த வேலௌயிலும் அவரது தமிழாரவாரம் அடங்கவில்லைப் போலும்- அதனாற்தான், உயிர் பிரிய ஒரிரு மனித்துளிகளே இருந்த போது, “ஆனந்தம்! ஆனந்தம்!” எனத் தமிழிலே முழங்கி யிருக்கிறார். இதை நிருபிக்கிறது, மிழனரி திரு. பி. சி. மெக்ஸ் அவர்கள் எழுதிய கடிதம் ஒன்று, அது பின்வருமாறு:-

1855ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் மூன்றாம் தகதி, கொடிய கொலரா நோயினால் ஏற்பட்ட எங்கள் அன்புப் பாசத்திற்குரிய சூகோ தரர் பூவர் அவர்களின் பிரிவினால் நமக்கேற்பட்ட பேரிழப்பைக் குறித்து அமெரிக்காவிலுள்ள பெருந்தொசையான மிஷனின் அன்பர்கள் கலக்க மும், அதிர்ச்சியும் அடைவார்கள். அன்னார் பெப்ரவரி மாதம் மூன்றாம் திங்கு சனிக்கிழமை காலை “கொலரா” நோயினால் மரணமான பெப்ரவரிமாதம் முதலாந்திக்கு வியாழக்கிழமை அவர் சம்பூரணமான சுக்த்துடன் மனோரம்யமாக விருந்ததார். நம்மைனவரையும் போல, வாழ விற்கு எந்தவிதமான ஆபத்துமின்றிக் காணப்பட்டார். வியாழக்கிழமை மாலை அவர் சில முக்கியமான விஷயங்களை எழுத வேண்டியிருந்தது. எனவே வியாழன் இரவு வழக்கம் போலன்றி, அதிக நேரம் விழித்தி ருந்து எழுதினார். வெள்ளிக்கிழமை காலை தமது வழக்கத்தின் படியே, ருந்து எழுதினார். உடனடியாகவே கொலரா நோயினால் மிகவும் மோசமாகத் தாக்டது. உடனடியாகவே கொலரா நோயினால் மிகவும் மோசமாகத் தாக்டது. கப்பட்டார். அவர் உடனடியாகவே மருந்தை உட்கொண்டு விட்டு, டாக்டர், கிறீன் அவர்களைக் கூட்டிவர ஆளனுப்பினார். டாக்டர் கிறீன் அவர்களும் விரைவாக வந்து, பூவரவர்கள் இறக்கும் வரையிலும் கிறீன் அவர்களும் விரைவாக வந்து, பூவரவர்கள் இறக்கும் வரையிலும் கிறீன் அவர்களும் விரைவாக வந்து, செய்தார். வைத்திய சாஸ்த்திரத் தீன் சகல வித்தைகளும் முயற்சித்துப் பார்க்கப்பட்டன. ஆனால், அவை யொன்றினாலுமே நோயின் வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. முதல் இருமணி நேரங்களிலும் டானியல் பூவர் தமது கை, கால்களில் ஏற்பட்ட சுருக்கினால் மிகவும் வேதனைப்பட்டார். ஆனால் வெள்ளிக் கிழமை மத்தியானத்திற்குப் பின்னர், அவர் அதிகம் வேதனைப் பட்ட தாக்த தெரியவில்லை. நோயினாலேற்பட்ட களைப்பினாலும், அபின் மருந்தாக்த தெரியவில்லை. அந்த நேரத்திலும் நன்பர் தினாலும் அவர் நித்திரையில் ஆழந்தார். அந்த நேரத்திலும் நன்பர் கள் அவரைத் துயிலெழுப்பியபோது, தமது அறிவு எந்தவிதத்திலும் பாதிப்படையவில்லை என்பதைக் காட்டிக் கொண்டார். சோதனையான அவ்வேளையில் அவர் பூரண மனச்சாந்தியடையவராகத் தென்பட்டார். தமது மீட்பரின் பிரசன்னத்தை, உணர்ந்தவராக விருந்ததார். அவருக்கு மரணத்தைக் குறித்து எந்தவிதமான பயமும் இருக்கவில்லை. அவரைப் பொறுத்தமட்டில் மரணத்தின் கூர் எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. உலகப் பிரகாரமான காட்சிகளிலிருந்து விடுபட்டு விரைந்து செல்லுங் காலம் வந்ததென்று மகிழ்ச்சியடினிருந்தார். ஒரு கட்டத்திற் பூவர் சாவது இவ்வளவு இலகுவானதென்பது எனக்கு முன்னர் தெரியவில்லை என்றார். இரகசியத் தொனியில் அவர் இறுதியாகக் கூறிய வாசகங்கள் என்றார். “ஆனந்தம்! ஆனந்தம்! அல்லேலுயா!” இவற்றுள் முதலிரு சொற் களையுந் தமிழிலேயே கூறினார். அவர் நோய் தொடங்கிய நேரத்தி விருந்து சரியாக இருபத்திநான்கு மணிநேரம் உயிர் வாழ்ந்தார். சனிக் கிழமை அதிகாலை நான்கு மணிக்கு அவருடைய ஆன்மா பூமிக்குரிய கூடாரங்களிலிருந்து பிரிந்து வானத்திலிருந்து பரிசுத்தவான்கள் கூட தத்திற் சேரச் சென்றுவிட்டது.

அன்று மாலை இரண்டு மணிக்கு மாணிப்பாய்த் தேவாலயத்தில் அடக்க ஆராதனை நடைபெற்றது. பின்னர், பூதவுடன் தெல்லிப்பளைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, அவரது முதல் மணிவி சூலன் அம்மாளின் கல்லறையருகே உயிர்த்தெழுதலின் தூளின் அதிகாலியில் மீட்பர் அவரைக் கூப்பிடும் வரையிற், சமாதானத்துடன் இளைப்பாறும் பொருட்டு அடக்கஞ் செய்யப்பட்டது.”

டானியல் பூவருடைய வாழ்க்கை பல நற்பணிகள் நிறைந்த கொன்றாகும்.

“மனுஷர் உங்கள் நற்கிரியைகளைக் கண்டு, பாலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவை மகிழ்ச்சிப்படுத்தும்படி உங்கள் வெளிச்சம் அவர்கள் முன்பாகப் பிரகாசிக்கக் கடவது.”

என்ற இயேசு கிறீஸ்துவின் போதனையைச் சொல்லாலும், செயலாலும் நிறைவேற்றிக் காட்டியவர் டானியல் பூவர்.

இலங்கை வாழ் மக்களிடையே கலாநிகி டானியல் பூவர் அவர்களின் அரும்பணிகளாற் பல மகோன்னதமான மாற்றங்களேற்பட்டன. குறிப்பாக, யாழ்ப்பான மக்களிடையே பாரம்பரியமாக நிலவிவந்த அறியாமை, வீணப்பயம், மடநம்பிக்கைகள், போன்ற படிபிறபோக்குத் தனமான செயற்பாடுகளையும், கடிப்படிக்கச்சையும் பார்க்க மாத்திரத்தில் டானியல் பூவர் மிகவும் வேதனையற்றார். இத்தகைய ஸ்டாக்கங்களும், தவறாக நூம் கூ மனித சமாதாயத்தையே பாமடித்துக் கொண்டிருப்பதை எண்ணீ மனங்களங்கினர். உடனடியாக, மாற்றா நடவடிக்கைகள் எடுப்பதை வாயிலாக, அந்த மக்கட்டமாதாயக்கை மன்னேற்றத்தில் பயச்சுட்சூளில் இடருசிசெல்ல விரோதினர். எனவே அதற்கான செயற்பாடுகளிற் கிவிராமாக இநங்குத் தொடங்கினர். சீரிய செயல்புரிவித் தவராகப் பரிஞ்சம் பெற்றார்.

அவர் லெங்கைக்கு வந்து சேர்ந்த ஆரம்பத்தில், இந்நாட்டு மக்களின் நடைபுடை பாவணகளையும், பழக்கவழக்கங்களையும் பார்த்துகவடன்.

“நெஞ்சு போறுக்கவில்லையே!— தீங்க நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்!
அஞ்சி, அஞ்சிச் சாவார!— வீரர்
அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே!”

என்று பாடிய மகாகவி பாரதியாரின் மனேநிலையிலேயே இருந்திருப்பார். ஏனெனில், அந்தனவுக்கு மக்கள் பின்னடைந்து, ஒரு மோசமான கூழ்நிலைக்கூள் அகப்பட்டிடுந்தார்கள். எதையுங் சிந்கிக்கு ஆராய்ந்து, சீர் காக்கிப் பார்க்கின்ற வல்லமையற்ற வர்களாக அவர்கள் காணப்பட்டார்கள். நல்லனவாற்றை மறுப்பதாம், அல்லனவாற்றை ஏற்பதும் அவர்களின் பண்புகளாயிருந்தன. வழிவழி வந்த பாரம்பரியமான சடங்குகளிலும், சம்பிரதாயங்களிலும் ஊறிப் போய்க் கிளைத்திருந்தார்கள். அத்தனை, உலகதோர் இக்கட்டான காலகட்டத்திலேதான், டானியல் பூவரின் மிழன் பணிகள் முடிக்கி கேசலப்பட்டது. டானியல் பூவர் அவற்றின் உயிர்நாடியானார்.

“நூர்பண்ணை கிண நூல்கம்
யூ நகர சுவை
யாழ்ப்பானம்

ஆரம்ய காலத்தில் டானியல் பூவரின் மதபோதனைகளை மக்கட கூட்டு வேடிக்கை விநோதங்களாகக் கருதிக் கேளி புரிந்தது. அவரிடங் கற்ற உள்ளூர் மாண்பால் பூவரின் விஞ்ஞானத்தை அடிபொற்றிய கல்வி முயற்சிகள் பெரும் புதுமையாக கிளரு கூரியிருப்பது. அந்தக் கூரியனை வலம்வருகின்ற பூழி, தன்னைக்கானே சுற்றிக் கொள்கிறது என்பதையும் அவர்கள் நாப்ப மறுத்து நகைத்தார்கள். அவ்விஞ்ஞானவண் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியின் பழைய மாணவரான நெங்கல் என்பவரை வீதியில் வைக்கு, “நீவர் வட்டுக்கோட்டையிலிருந்து புறப்பட்ட நோக்கிலிருந்து, பூழி எவ்வளவு தொழ் கண்ணக்காள் சுற்றிவந்துள்ளது?“ என்று ஏனைச் சிரிப்புடன் கேட்டாகத், கலாநிதி டானியல் பூவர் அவர்கள் எழுதியுள்ளார்.

ஆயினாம், கால ஒட்டக்கில் யாழ்ப்பாண மக்கள் டானியல் பூவரின் விஞ்ஞானக் கற்பிழப்புக்களின் உண்மையான பொருளையும், பயனையும் உணர்ந்து கொண்டார்வாக பயனேதுமற்ற மூட நம்பிக்கைகளை மெல்ல, மெல்ல அவர்கள் கணந்தெறியத் திரு. ரி. பி. ஏற்று என்பவர், தமது மக்கட மகளின் திருமணத்தை ஓர் அட்டமி டானியல் பூவரின் விஞ்ஞானக் கல்வி விஜைப்பிரிவுக்கிடைக்கத் தெர்றியின்வினோச்சலாகும். இது

சொடிய மதப்பமக்கக்கைக் குறிக்கும் டானியல் பூவர் உளப்பூர்வமாக உண்மையேலேயே வேதனைப்பட்டார். அதை வெல்லால்காமிக்க அவர் இறுதிவரை பாடுபட்டார். அகற்காகக் குண்பெப்பிராசாங்களை வெளியிட்டகோட்டைமையாது. பகிாங்க கூட்டுகளையும் நாடாக்கினர். அவர்கள் வாரிலாகப் பல நல்லரிவாக்களையும், விஞ்ஞான ஆலோசனையும் வழங்கினர். கலாநிதி, கிரு. டானியல் பூவால் யாழ்ப்பாணத்தின் “ஒது வீல்ச்சுச் சங்கார்” என்ற ஆராப்பிக்கு வைக்கப்பொற்றது. இது கிழமுக் கேசத்தில் மகன்மக்கற் ஸ்காரிக்கப்பெற்ற மது வீலக்குச் சங்கமாகும். நெக்கச் சங்கக்கிள் மூலமாகக் கிளாக்கேச மகு வீலக்கு நியாயகாங்காள்” (ORIENTAL TEMPERANCE ADVOCATE) என்றாம் பெயராட்டையா பக்கிரிகைவொன்று 1834இல் ஆண்டு கொட்டக்கம் கொடர்ந்து அனு வாராடங்களாகப் பிராகிரிக்கப்பட்டு வந்தது. இப் பக்கிரிகை மூலம் டானியல் பூவரின் மகு வீலக்குப் பிராச்சாரம் யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் நடந்தது. மேற்கூடி, மகு வீலக்குச் சங்கக்கிளாகாக “நிகழ்ந்த டானியல் பூவரின் பிராச்சாரப் பணி யான்கு, யாழ்ப்பாணப் பிராகேசக்கிளிருந்து மதுபாணப் பமக்கத்தை மற்றுகவே நிகிலிட மயற்கித்து மக்களின் உடல் நலக்கிலும், உள நலத்தினும் கலாநிதி டானியல் பூவர் கொண்டுமாக உண்ணக்காரன் அங்கறையும், ஆரவத்தையும் அவரின் குறிப்பிட்ட இந்த பணிகள்தோடான் காணக் கூடியதாயுள்ளன.

1816ம் ஆண்டு இலங்கையிற் காலடி எடுத்துவைக்கத் தெருந்தைக் கானியல் பூவர் இந்நாட்டு மக்களுக்காகவே தம்மை அர்ப்பணித்தவர். தெல்லிப்பளையில் ஆரம்பித்த அவரின் இலட்சியப் பயணம் நாற்பது வருட காலம் நீடித்தது. இந்த நீண்ட வரலாற்றில் ஒரே ஒரு முறைதான் (1848—1851) அவர் தமது சொந்த நாட்டிற்குச் சென்றூர் என்பது குறிப்பிட்டத் தக்கதாகும்.

யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் உயர்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அரும் பணியாற்றிய பிறநாட்டுத் தொண்டர்களில் டானியல் பூவர் தலையானவர்.

இன்று யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியிலும் அவரின் புனித நாமத்தை நினைவு படுத்திக்கொண்டு கட்டிடங்கள் உயர்ந்து நிற்கின்றன.

1984ம் ஆண்டு தென்னிந்திய திருச்சபையின் சின்ட் வழிபாட்டு நெறிக்குழு டானியல் பூவரின் புனித நாமத்தை அதன் நினைவு கூரப்பட வேண்டிய பக்தர்களின் பட்டியலிற் சேர்த்துக்கொண்டது.

டானியல் பூவரின் பூதாடல் தான் மறைந்தது. அவரின் உயர்ந்த உள்ளம் அவர் எழுதிய கடிதங்கள் மூலமாகவும் கட்டுரைகள் மூலமாகவும் இன்னும் நம்மோ^① பேசிக்கொண்டிருக்கின்றது.

இறையியற் கல்வி!

உயர் கல்வி!

பத்திரிகைப் பணி!

இவைதான் டானியல் பூவரின் பேச்சும் மூச்சும்.

அவர் காட்டிய உயர்ந்த இலட்சியங்களுக்காக வாழ்வதே நம்கடன், அவர் பரப்பிய மேற்றிசை ஞானத்தின் ஒளிக் கதிர்கள் நம் நாடெங்கும் பரவட்டும்.

வழி (1) மாநாடு கீளை நூல்கள்
மாநாடுகர சபை
யாழ்ப்பாணம்

81855

அமெரிக்கன் இலங்கை மின்ன் அச்சுக்கம்,

27 - 06 - 1989. 182, 1ம் குறுக்குத் தெரு, யாழ்ப்பாணம்.

3 JUN 2004 -
26 MAR 2010 1838

17 APR 2010
16 1838

00

9915 ✓

922.2

